

Efterkrigstiden Nationalsocialistisk Kvinnor

Efterkrigstiden Nationalsocialistisk Kvinnor

**NSDAP/AO
Postbox 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info & nsdapao.org**

**Denna bok är tillägnad
Ursula Haverbeck**

Inledning

Nationalsocialister slutade inte att födas efter 1945. Och många av dem är av kvinnligt kön.

Postwar National Socialist Women är en sammanställning av fyra intervjuer, en artikel och en dödsannons.

Alla dessa kamrater har tre saker gemensamt. De är alla kvinnor, vackra och nationalsocialister!

Deras etniska tillhörighet är litauisk, kanadensisk, spansk, svensk och amerikansk.

Gerhard Lauck
25 november 2024 (135)

Molly

Översättning av NS KAMPFRUF-intervjun med Molly från *MOURNINGTHEANCIENT.COM*.

NSK: Var snäll och presentera dig själv.

Molly: Hej, jag heter Molly och kommer från www.mourningtheancient.com. Jag är en av de bosatta historikerna från andra världskriget (Adolf Hitler och mänsklighetens armé) och den allmänna webbmästarinnan. Jag är också modell för webbplatsen ibland.

NSK: Vänligen beskriv dina politiska åsikter.

Molly: Jag är en stolt nationalsocialist. För mig finns det inget annat sätt. Jag tror att nationalsocialism är det enda som kan rädda den här planeten. Jag tror att varje ras och kultur kan anta sin egen form av nationalsocialism. Varje ras bör ha nationell, kulturell och rasmässig stolthet. Men varje ras bör också stanna i sitt eget av naturen bestämda område på denna planet. Rasblandning skadar varje inblandad ras. Det är rasmässigt självmord.

NSK: När började du med ditt politiska arbete och vad var din motivation för att göra det?

Molly: Sanningen att säga var själva anledningen till att vi startade Mourning the Ancient (i början var vi tre) att sprida den sanning vi hade funnit genom ett underhållningsmedium. Det sägs att man ska göra det man känner till, och vi kände väl till musik, så vi använde musik som vårt främsta medel. Vi var unga, jag var fortfarande tonåring 1995, och vi brann av ambition. Men vi kände oss också maktlösa och mållösa. Vi experimenterade mycket med våra fotografier på fritiden och lärde oss så mycket vi kunde. Information var ganska svår att få tag på på den tiden, före internet (åtminstone för oss). Vi fick olika nyhetsbrev och tidskrifter från den rasistiska underjorden. Vi älskade särskilt William Pierces saker. Vi slukade hans böcker Turner Diaries och Hunter, för att inte tala om hans tidskrift och olika publikationer av nyhetsbrevstyp. Pierce var min största och viktigaste levande lärare. De saker han lärde mig chockade och bestörtade mig. Jag kunde inte tro på en del av informationen. Ingen av oss kunde det. Jag menar, vi litade på honom, men vi var tvungna att själva ta reda på om en del av informationen var sann. Vissa saker tog oss några år att verifiera, men vi gjorde det till slut. Häpnadsväckande sanningar. De chockar mig än i dag. Vi brukade ta emot en svag signal av hans radioprogram här i Nebraska. Vi trängdes runt den här lilla radion, tysta som möss, och lyssnade på hans statiska röst. Vi var förvånade över att vi kunde slå på vår radio och höra sanningen, för en gångs skull i våra liv. Den förbjudna och farliga sanningen. Det var spännande och inspirerande för mig.

NSK: Är du organiserad?

Molly: Nej, jag har högar med böcker och papper överallt! Haha. Men jag tror inte att det var det du menade. Jag är inte säker på hur jag ska svara på den här frågan, men jag kan säga att jag har träffat en del fantastiska människor under de senaste 26 åren och har knutit en del bra kontakter. Men i slutändan är jag ganska mycket en ensamvarg nuförtiden. Jag tror att vår Adolf Hitler and

the Army of Mankind talar för själv. Jag har lagt ner många år på den och jag tror att det märks. Jag får underbara brev från hela världen och träffar verkligt intressanta, intelligenta människor. Vår kamp lockar till sig de bästa (och de sämsta) människorna i världen. Många människor leds till sanningen av instinkt, säger de till mig. De har alltid vetat att något inte stod rätt till i världen, men inte riktigt kunnat sätta fingret på det... och så... Adolf Hitler! Jag tror att när man inser att man har blivit lurad inte bara om honom, utan om andra världskriget, så börjar allt falla på plats. Man börjar ifrågasätta allt runt omkring sig. Du inser att dina lärare i skolan ljög. Att de i sin tur blev ljugna för. Det går djupare och djupare, tills du en dag inser att det är en strid som är större än oss alla. Det är ett krig som började för tusentals år sedan, i sanden i det forntida Sumerien, och som sträcker sig in i en okänd och osäker framtid. För att ge lite sammanhang till vår kamps början i Sumeria, här är en intressant nyhet:

"Enligt vedertagna uppfattningar är Mesopotamiens tidiga historia i huvudsak historien om en raskonflikt; dess händelser representerar stadier i en dödlig kamp mellan två oförenliga rasgrupper, sumerer och semiter. I denna kamp gick semiterna, som hade tillgång till rasreserver i Syrien och Arabien, segrande ur striden. Efter en långdragen och bitter kamp som pågick i generationer besegrade de, under sin begåvade ledare Sargon, sumererna, som därefter tvingades allt längre söderut. Med undantag för en kortvarig sumerisk "come-back" under den tredje dynastin i Ur, gjorde denna seger semiterna till Babyloniens herrar för all framtid.

Den antagna konflikten mellan sumerier och semiter i Mesopotamiens tidiga historia

Av Thorkild Jacobsen, University of Chicago [Journal of the American Oriental Society, Vol. 59, No. 4 (Dec., 1939) pp. 485-495 (11 sidor) Publicerad av American Oriental Society]

NSK: Som kvinna, hur skulle du personligen definiera kvinnors roll i politiken och i samhället i stort?

Molly: Jag tror på det som Führern trodde på, nämligen att kvinnor inte ska vara inblandade i politik. Jag anser att en kvinnas viktigaste roll är att vara mor. Som mor är hon läraren och formaren av framtiden. Men en kvinna har också roller i samhället, som Gertrud Scholtz-Klinks, att leda, organisera och inspirera generationer av kvinnor - att lära unga flickor hur man blir kvinna. Nationalsocialisterna bildade Unga flickors förbund (Jungmädelbund) för flickor i åldern 10-14 år och Tyska flickors förbund för flickor i åldern 14-18 år. Jag tror också att kvinnor under krigstid har roller som de inte skulle ha haft i fredstid. Till exempel fanns det kvinnor som användes i Flak-roller, eller till och med piloter, i slutändan tror jag att vi nu utkämpar en kamp som går utöver alla traditionella normer. Jag tror att kvinnor måste användas där de kan hjälpa till, oavsett om det är i en traditionell mansroll eller vad som helst. Jag skulle till och med gå så långt som att säga att i denna fruktansvärda kamp borde hon till och med användas i strid. Jag vet att det inte var normen i Tredje riket, men det fanns några mäktiga förespråkare för det. Som Hanna Reitsch, som anmälde sig frivilligt för att bilda en Kamakazi-flyggrupp (och var den första frivilliga!). Det handlar om att göra eller dö. Vår sista strid. Vi är omringade av våra fiender. Vårt eget rasmässiga Alamo. Alla vi Wehrwolves. Antingen visar vi tänderna och biter eller så lägger vi oss i den röda snön och dör.

NSK: Ert land har redan förlorat många människor i covid-19, främst på grund av en massiv brist på förebyggande åtgärder i början och ett svagt sjukvårdssystem. Skulle du klandra regeringen?

Molly: Hmmm ... en knepig fråga. Jag tror att hela Covid-grejen används som ett politiskt vapen. Kanske är det ett verktyg för att ta bort våra rättigheter, det verkar verkligen som det. Jag har känt en handfull människor som har haft det, och de har berättat för mig en mängd olika saker. Vissa fick en svårare form av influensa, medan andra rapporterade att det inte var så illa. Jag har också känt några gamla människor som har dött av det, men de hade alla co-morbiditeter, som diabetes, etc. Regeringens vansinniga nedstängningar har slaktat småföretag och ekonomin i allmänhet. Men de fortsätter bara att trycka sin fiatvaluta som om det är några magiska pengar. Under tiden rapporterar megaföretagen som Amazon rekordaffärer på grund av låsningarna. Det är allt ganska galen, och nu väntar jag bara på att de ska tvinga människor att få sin giftiga vaccination. Det händer redan i England och Frankrike. Om du inte har vaxet är du begränsad från att gå ganska mycket överallt. De tjänar miljarder och miljarder med sina falska vaccinationer. Trots att studier visar att vaccinerade människor får denna influensa lika ofta, och i vissa studier, mer, än ovaccinerade människor. Nu talar de om oändliga "varianter" och "boosters". Kommer denna galenskap någonsin att ta slut?

NSK: Hur stark är fienden i ert land?

Molly: Tja, vi vet alla att fienden valde USA som sitt högkvarter sedan slutet av andra världskriget. Så Fienden är ganska stark här. Om det inte vore för vår "irriterande" konstitution skulle vi alla förmodligen sitta i fångläger eller massgravar vid det här laget. Men i och med internet, något som fienden aldrig kunde ha planerat för, har dess makt försvagats. Information som en gång var nästan omöjlig att hitta finns nu till hands. Tyvärr håller detta på att förändras och censuren vinner mark som aldrig förr. Men människor håller fast vid deras lögn. Sanningen har "infekterat" världen. Fler människor än någonsin tidigare har lärt sig sanningen om vad som har hänt och vad som händer. Slutsatsen är att om vi förlorar det här kriget kommer det inte att finnas någon Gulag i vår framtid, det kommer att finnas en omärkt massgrav. Åtminstone kommer vi att begravas i gott sällskap dock. Haha. Men allvarligt talat, trafiken på vår webbplats har ökat dramatiskt. När Trump ställde upp i presidentvalet för första gången exploderade trafiken fullständigt. Och de mest besökta delarna av webbplatsen, många gånger över, var sanningsavsnitten i andra världskriget. Jag kan säga er detta: det finns en hel del helvete mycket fler människor som är på Them än vi föreställer oss. En tyst majoritet. Lurarna. Låt oss bara hoppas att de kommer ut ur skuggorna snart och går med oss eller så kommer det att vara för sent. Folk måste sluta oroa sig för att deras namn ska hamna på någon lista. Dessa listor är hederstecken. Stå upp och slåss eller lägg dig ner och dö. Håll er bara lagliga så har ni väldigt lite att oroa er för. Och till våra bröder och systrar i det ockuperade Europa, där frihet i stort sett inte existerar, var smarta, arbeta och slåss i skuggorna. Förbli anonyma. Vi är med er!

NSK: Vilka är de största problemen i ert land idag?

Molly: Wow, jag tror inte att vi har plats på våra hårddiskar för det svaret! Men allvarligt talat, saker och ting har gått helt galet. Jag menar på ett sätt som vi aldrig hade kunnat föreställa oss. Jag följer politiken och den här clownvärlden ganska nära, så jag ser allt. Jag kan inte tro hur

galet det har blivit och på så kort tid. Det är som om fienden föreställer sig att han ser seger och har blivit upphetsad, släppt ner sin vakt och gått fullblåst globo-homo i snabbspolning. Du vet, släpper sina kort och bara dreglar vid biten. Vi har småbarnstransor, dragqueens som läser för våra barn på biblioteken, barn som hormonstympas för att försöka byta kön, tonåringar som genomgår "könsbytesoperationer", våra grundares statyer som rivs ner och vandaliseras, traditionella vita författare som förbjuds från bibliotek och skolor, barn som får lära sig i skolan att deras förfäder var onda och att de själva är onda... Jag skulle kunna fortsätta i all oändlighet. En av de bästa videorna jag har sett som dokumenterar kriget mot vita människor finns här: <https://www.bitchute.com/video/HUQZaer4iIMl/> - Jag gillar normalt inte att släppa webbadresser eftersom de raderas så ofta, men förhoppningsvis kommer några av er att kunna se den här videon, spara den och lägga upp den igen innan det händer. En av våra anonyma kamrater har lagt ner otroligt mycket tid på detta och det är verkligen ett spektakulärt jobb. Den kommer att få ditt blod att koka och din hud att krypa.

NSK: Dina olika projekt går under beteckningen "Mourning the Ancient". Vilken forntid menar du exakt med det och varför sörjer du den?

Molly: Du vet att jag alltid har varit intresserad av det förflutna. Oavsett om det gäller de gamla sumerierna (som förresten var en vit ras. Historieböcker från 1800-talet hänvisar till och med till dem som "de stora vita", men nu har de gjort dem icke-vita, som så många andra historiska personer ...), spartanerna, grekerna, romarna, vikingarna, kelterna, germanska stammar och till och med de icke-vita raserna som Inka, Aztec, Maya, etc. etc. Jag tror att de hade en frihet och enighet som vi bara kan drömma om. Men i slutändan är det en stor missvisande benämning. När jag drömmer om det förflutna går jag direkt till de tolv magiska åren i det nationalsocialistiska Tyskland. En tid av storhet som aldrig tidigare upplevts i historien. Kulturellt, konstnärligt och teknologiskt skedde ett stort språng. Men också socialt. Det tog fram storheten i människor. Jag har studerat Tredje riket tills mina ögon praktiskt taget blöder och ändå känns det som om jag bara har skrapat på ytan. Som om en livstid verkligen inte räcker för att lära sig om deras mäktiga kamp och magiska segrar. Det finns fortfarande ett sådant mysterium kring dem. Våra nationalsocialistiska mödrar och fäder är våra riddare av Camelot. Adolf Hitler är naturligtvis vår kung Arthur. De är en sådan legend för oss unga, de som föddes årtionden efter deras martyrskap. Ibland verkar det som om de måste ha varit någon stor dröm, eller någon storslagen illusion, inget så spektakulärt kan ha existerat på denna gamla, sorgliga, korrupta jord. Ändå var de verkliga. Det kommer aldrig att upphöra att förvåna mig. Och jag måste säga att män som Gerhard Lauck har hållit drömmen vid liv under alla dessa svåra år. Han har kämpat mot tvivel, ensamhet, svek, fängelsevistelse i ett främmande land och allt det andra dagliga mörkret, och kommit ut på toppen. Han har aldrig böjt sig, aldrig tröttnat och har hållit hjärtat i vår dröm bultande under alla dessa kämpiga år. Det är män som han, med hela världen emot sig, men som kämpar vidare. Kom vad [raderat] kan. Skål för dig, Gerhard Lauck!

NSK: Dina nuvarande projekt är uppenbarligen filosofiska och konstrelaterade.

Beskriv gärna din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag försöker fortfarande uppdatera fotogalleriet, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mourningtheancient.com/truth.htm). Jag är på 21

sidor nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut minfält av information. Du söker information om en sak och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som att man är en arkeolog som gräver fram det begravda förflutna. Ett förflutet som de helst inte vill ska komma fram i ljuset. Vi kan tacka internet igen för översvämningen av information och bilder. Extremt sällsynta saker har dykt upp genom åren från platser över hela jorden. Det känns ofta som att lägga ett pussel vars bitar är utspridda över hela världen. Men för att svara på din fråga om hur filosofiska och konstnärliga saker kan påverka politiken, ja, jag tror att konst är ett kraftfullt verktyg när det används i politisk propaganda. Konst kan inspirera oss att göra stora saker. Den kan ge oss bränsle när vi känner oss tomma och vara ett dödligt vapen i vårt krig. Det är därför jag låter andra nationalsocialister använda alla våra fotografier för vilket projekt de än har. Det är en ära för mig att få hjälpa till, verkligen. Min största förhoppning är att något jag gjort i mitt liv ska bidra till att främja vår sak. Vad mer kan vara viktigare än det?

NSK: En del av dina fotografiska verk är ganska kontroversiella. Vad var din avsikt med att arrangera dem på det sättet?

Molly: Det var aldrig vår avsikt att vara kontroversiella, men vissa av dem är det. För några år sedan publicerades en bok av en fiende som "undersökte" några av våra fotograferingar. Det var mycket underhållande att läsa en fiendes bedömning av vår fotografering. För dem hade allt ett dolt budskap mot dem. Allt hade en dold rasistisk eller "nazistisk" konnotation. Detta var dock innan vi publicerade några öppna fotografier med nationalsocialistisk stil. Men det spelade ingen roll, bilderna skulle betyda vad de ville att de skulle göra. Men bortsett från det har vi genom åren utforskat en mängd olika ämnen och använt massor av symbolik, en del dold och en del i ansiktet. På tal om det, jag älskade 2010 års film Vengeance Divine II, där jag högg och slet ut en blodig skalle ur jordgloben från "Israel". Inte särskilt subtilt, jag vet, men effektivt, haha. Efter långt över 100 fotograferingar och många år blir vi ibland uttråkade och gör mer "bisarra" fotograferingar. Jag tycker om att läsa och tänka på fantasifulla ämnen, och jag tror att det finns mycket fantasi i våra fotograferingar. En mycket liten minoritet känner sig lite förolämpade av nakenheten, men dessa människor behöver lätta upp stämningen, Tredje riket visade nakenhet i sina fotoböcker. Jag tycker inte att människokroppen är något stötande eller smutsigt när den används i konstnärlig mening.

NSK: Berätta gärna om dina konstnärliga influenser och vad som inspirerar dig.

Molly: Jag älskar Breker och många av de andra konstnärerna i Tredje riket, inklusive Adolf Hitler. Så mycket av det som Tredje riket gjorde var dock konstnärligt. När man tittar på ledarna var så många av dem konstnärer innan de kastades in i politiken. Man ser bilder av deras gator och de ser magiska ut. Flaggor, pelare och statyer. Skönhet utan gränser. Jag älskar att titta på allt de producerade. Deras krigsmedaljer, dolkar och till och med civila utmärkelser är oöverträffade i historien för sin skönhet. Ibland får jag rysningar bara av att titta på dem. Adolf Hitler och de där tolv magiska åren blir aldrig gamla för mig. Det är den enda sak i livet som jag ärligt kan säga aldrig har blivit gammal eller tråkig för mig. Jag blir upphetsad när jag ser en bild av Adolf Hitler som jag aldrig har sett förut. Det händer inte ofta, men det kan vara något litet, pixligt foto och jag ler som ett barn ... Jag älskar så många av Tredje rikets ledare och jag har älskat att lära mig om dem, och jag älskar att upptäcka saker som jag aldrig har läst eller sett förut. Jag älskar människor som Darré, som var en så mystisk och mystisk kille, eller den hårt

levande Ley, som tragiskt förlorade sitt livs kärlek och kontrollerade den största organisationen i Tredje riket, DAF (den tyska arbetsfronten). Eller en av mina favoriter, som jag just tillägnat en otroligt svår fotografering, hjälten Oskar Dirlewanger, som ledde Dirlewangerbrigaden. Den här mannen är täckt av lögner, ibland tror jag att fienden kanske hatar honom mer än Adolf Hitler själv! De skriver de mest ondskefulla lögner om honom och hans modiga män. Verkligen otroligt. Men sanningen är att han var en krigshjälte som utförde fantastiska bedrifter. Han ledde den mest brokiga gruppen av män under hela andra världskriget och gjorde ett anmärkningsvärt jobb med det. Dirlewangerbrigaden var en andra chans för många män. Soldater som inte kunde respektera auktoriteter lärde sig att respektera den mäktige Oskar Dirlewanger. Soldater som arresterats för att ha begått handlingar som inte anstår en soldat, eller tjuvskyttar, eller brottslingar av olika grad. De fick alla en andra chans i Dirlewangerbrigaden. Tillsammans gjorde de fantastiska saker, mot alla odds. Fiender runt omkring dem. Bakom fiendens linjer. Det förde dem närmare varandra. De lärde sig att Dirlewangerbrigaden var deras räddande nåd. Deras frälsning på slagfältet och Oskar Dirlewanger var deras vägledande ängel.

NSK: En del av dina konstverk är musikrelaterade; du har till och med redan släppt ett musikalbum. Planerar du att släppa ett nytt album i framtiden?

Beskriv de influenser och inspirationskällor som ligger bakom din musik.

Molly: Vi har tidigare gett ut två foto-CD-skivor och skapat gallerier för varje fotografering. Vi använde olika band för att skapa musik som spelades i bakgrunden. Ibland saknade vi ett eller två musikspår, så vi fick skapa ett ambientspår själva. Vi gjorde ungefär fem eller sex sådana och en vän till oss som hade ett skivbolag, Elegy Records, gillade det och sa åt oss att spela in en CD så skulle han ge ut den. Vi döpte den till Primitive Supremacy. En del av den hade mycket nationalsocialistiska teman, som spåret "He Lives!" om Adolf Hitler. Det är som talesättet: "Var bor Adolf Hitler? I mitt hjärta!" Det var ett roligt projekt. Vi gjorde också en 45 minuter lång konstnärlig film en gång i tiden. Det var verkligen ett projekt! Att göra filmen "Mourning the Ancient" var otroligt påfrestande. Jag har alltid velat göra en renodlad nationalsocialistisk film, men jag vet inte om jag någonsin kommer att få tid eller lust. Himlen ser ganska mörk ut. Kanske i nästa liv. Men inspiration? För filmen tittade jag runt omkring mig. Jag tog allt det dåliga, allt mörker, all ensam sorg i denna förstörda värld, och lade allt i en flicka som söker sanningen, och hon hittar den - på en kyrkogård! Men hon accepterar inte detta utan söker vidare. Genom blodbestänkta mardrömmar och majestätiska berg söker hon vidare och vidare. Om du är intresserad finns filmen på vår webbplats att ladda ner gratis, liksom allt på Mourning the Ancient. Inga annonser. Inga cookies. Ingen spårning.

NSK: Har du studerat en del av din konst, eller har du lärt dig den (all) själv?

Molly: Nej, inte direkt, jag gick några år på college, men hoppade av när de sa att jag var tvungen att gå en kurs i "minoritetskänslighet". Jag kunde inte göra det. Det här var ungefär samtidigt som jag upptäckte sanningen om allt. Vill du veta exakt hur jag började min resa till sanningen? Jag var i en liten bokhandel som ägdes av en asiatisk kvinna. Jag tittade på böcker om verkliga brott. Jag gillade att studera brottslingars och mördares psykologi. Där fanns en pocketbok som hette Brotherhood of Murder. Det var den viktigaste bok jag någonsin skulle hitta. Den förändrade hela mitt liv och satte mig på en resa som jag fortfarande fortsätter på än

idag. Det var en bok om hjälten och martyren Robert Mathews och Brüder Schweigen. Den var naturligtvis skriven av en fiende, men den berörde mig. De kunde inte dölja sanningen om den magnifika och tragiska sagan om männen och kvinnorna i det tysta brödraskapet. Jag blev fängslad av deras ansträngningar. Jag frågade mig: tänk om det de säger är sant? Man kunde inte låta bli att heja på dem under den stora rånnet mot Brink's pansarbil! Jag älskade Mathews djupa själ, hans ibland pojktaktiga idealism var helt charmig, eller hans bästa kamrat Gary Yarbroughs fullständiga mod när han omringades av FBI. Alla var de som hjältar som just klivit ut ur en historiebok. Riddare som vågade höja sina magiska svärd mot den ondskefulla och fördärvade draken USA:s federala regering. Och precis som i en tragisk berättelse i en fantasibok misslyckades riddarna med att stoppa det onda odjuret. Men tyvärr är historien inte slut, en ny bok skrivs i detta nu! I The Brotherhood of Murder nämns en annan viktig bok, The Turner Diaries. Jag höll den boken i åtanke i månader, sedan som magi en dag satt jag hemma hos en vän och tittade igenom en katalog som heter Delta Press. Det var en ganska galen katalog, fylld med böcker om hur man gör sprängämnen och ljuddämpare och andra konstiga saker. När jag tittade igenom den, gissa vad jag såg? Bland de militära överlevnadsmanualerna och vapeninstruktionsvideorna fanns en bok som jag kände igen titeln på: The Turner Diaries. Där var den. Till salu. Den legendariska boken som systemet hatade så djupt. Turner Diaries och Pierces andra bok, Hunter, som jag gillar bättre, är undervisningsverktyg mer än någonting. Visst har de en fantastisk historia, som jag skulle kunna säga blir mer och mer sann varje dag, men de är helt klart avsedda att undervisa. Och undervisa gjorde de. Jag önskar att jag hade haft möjlighet att tacka dr Pierce. Men jag fick i alla fall intervju stora män som David Lane på julafton 2002 och bli vän med Gary Yarbrough.

NSK: I dina skrifter ingår också olika rapporter. I ett av dessa reportage gjorde du en intervju med vår partiledare, Gerhard Lauck.

Vad var din motivation för att göra det? Vad är din syn på NSDAP/AO?

Molly: Jag hörde först talas om Gerhard Lauck när han greps i Europa och skickades till en tysk fängelsehåla på en helt felaktig anklagelse. Jag kände verkligen med honom och behöll hans namn i mitt minne, men visste lite eller ingenting om hans fantastiska historia. Under årens lopp fick jag ett flygblad från hans organisation bland olika underjordiska CD-skivor. Det var en stor svastikaflagga och hans adress i Lincoln, Nebraska. Jag tänkte: "Wow, den här killen bor en halvtimme från mig!" Under de år som följde lärde jag mig om de verkligt fantastiska saker som han och NSDAP/AO gjorde. Lauck distribuerade massor av flygblad och litteratur till det ockuperade Tyskland och över hela Europa. Mer än någon man som lever, har jag läst. Hans broschyrtryck finns överallt. Jag ser dem ständigt på olika webbplatser, till salu eller på annat sätt. Gerhard kan vara en av de mest konsekventa männen i hela kampen. Han är också extremt lågmäld. Mannen själv är ganska relativt okänd, jag gissar att det är så han i allmänhet vill ha det. Det var en stor ära att få prata med honom och intervju en sådan legend inom rörelsen.

NSK: Planerar ni några ytterligare projekt i framtiden?

Molly: Ja, jag planerar att utöka hemsidan ännu mer. Som jag sa har jag ett berg av mer material för avsnittet Adolf Hitler and the Army of Mankind. Jag hade nyligen äran att intervju Fred Leuchter över telefon. Så jag kommer att publicera min första ljudintervju någonsin någon gång

snart. Vilken legend Leuchter är. De försökte förstöra honom, de gjorde honom bara starkare och mer beslutsam. Jag har några andra idéer om att göra lite videoarbete. Kanske några konstnärliga bitar men också kanske några mer politiska videor. Jag antar att tiden får utvisa det. Men oavsett vad jag gör kommer jag aldrig att sluta kämpa. Som Gerhard Lauck har lärt oss är uthållighet ett mäktigt vapen. Jag har träffat många människor genom åren som helt enkelt har hoppat av kampen. Jag kan inte föreställa mig att någonsin göra det själv. Det är en omöjlighet. Som Adolf Hitler sa: "Vi kommer inte att kapitulera - nej, aldrig! Vi kan bli förintade, men om vi blir det kommer vi att dra en värld med oss - en värld i lågor." och Savitri Devi sa: "Om mina kamrater inte är ämnade att styra världen, så bort med den! Ett regn av atombomber över den och i stället för dess meningslösa prat om 'kärlek' och 'fred' rösten av den ylande vinden över dess ruiner."

NSK: I många av dina fotograferingar finns också bokhyllor avbildade.

Vilken eller vilka böcker skulle du rekommendera och varför?

Molly: Först vill jag säga, eftersom folk alltid frågar, vilken version av "Mein Kampf" ska jag skaffa? Och i allmänhet är "Stalag Edition" svaret. Det var den enda engelska versionen av "Mein Kampf" som auktoriserades av den tyska regeringen och Adolf Hitler. Men den är inte perfekt. Den har en stenig historia i sig själv. Men i allmänhet får du "Stalag Edition". Och ja, du kan förmodligen hitta en .pdf av den på internet. Och nej, du kommer inte att hamna på någon lista om du beställer den (åtminstone inte i USA). En annan intressant bok heter "Mein Kampf: A Translation Controversy". En av mina favoritförfattare är Savitri Devi. Min favoritbok av henne är förmodligen "The Lightning and the Sun", men jag älskar dem alla på olika sätt. Men personligen gav "Blixten och solen" mig ny energi vid en tidpunkt i mitt liv då allt var som sämst. Jag älskar alla William Pierces ljudinspelningar och skrifter. David Lanes "Damned, Deceived and Defiant", George Lincoln Rockwells "This Time the World", utan tvekan är Pierces "Hunter" och "The Turner Diaries" obligatorisk läsning, och jag älskar att läsa om Otto Skorzenys äventyr under andra världskriget. Jag har aldrig fått kalla kårar av att läsa om andra världskriget förutom av Skorzenys berättelse om en förlorad division på östfronten... skitläskiga grejer. Leon Degrelles böcker är verkligen spektakulära, läs självbiografierna från två av andra världskrigets mest intressanta piloter: Hans Rudels "Stuka Pilot" och Hanna Reischs "The Sky My Kingdom", och för lite hemsk sanning kolla in Thomas Goodrichs "Hellstorm", för en verkligt intressant bild av en japansk soldats berättelse om sin tjänstgöring under andra världskriget kolla in boken "Oba The Last Samurai" av Don Jones, det finns också hjälten Matt Hales två böcker "Ending White Slavery" och "The Racial Loyalist Manifesto", "Twilight over England" av martyren William Joyce, alla böcker du kan hitta av Waffen-SS-veteranen Hans Schmidt, gosh det fortsätter och fortsätter.

NSK: Tack för intervjun. Fortsätt med det goda arbetet. Segern är vår!

Lägg gärna till några avslutande ord till mottagarna.

Molly: Tack kamrat! Det var kul att göra den här intervjun för dig. Skicka mig webbadressen när den har publicerats, så länkar jag din webbplats till intervjun. Låt mig bara säga till våra kamrater över hela världen: bli inte modfällda. Ibland är det lätt att bli överväldigad i vår kamp. Men tappa inte tron! Med din hjälp växer vårt antal varje dag. Hjälp oss att sprida sanningen, varje ord är

som en pil in i mörkret och en svärdshugg mot deras lögner. Vår fiende har blivit för självsäker, och denna övertro kommer att bli hans slut. Varje äcklig, motbjudande och ondskefull sak som vår fiende gör för den normala människan närmare oss. Glöm aldrig: vi befinner oss i en historisk strid mellan det goda och det onda. Och precis som det står i alla världens religioner - hedniska, kristna, hinduiska, muslimska - kommer ondskan att förlora detta krig, och dessa hemska, vansinniga dagar kommer bara att vara en bleknad historia att berätta för våra barnbarn. Den gyllene tidsåldern kommer vi att inleda med Adolf Hitlers namn på våra läppar...

Monika Schaefer

Översättning av *NS KAMPFRUF:s* intervju med Monika Schaefer.

NSK: Var snäll och presentera dig själv.

Monika Schaefer: Jag var det fjärde av fem barn och föddes 1959 i Edmonton, Kanada, av tyska invandrarföräldrar. Skolan och livet utanför var på engelska, men hemlivet var mycket tyskt - vi talade tyska i hemmet, hade tysk-kanadensiska vänner och var kulturellt inbäddade i tyska traditioner. Vår familj reste till Tyskland ungefär vart femte år i genomsnitt för att besöka våra många släktingar och för att se några av de kulturella rikedomarna, som magnifika katedraler, slott och gamla ruiner, för att inte tala om den vackra landsbygden i Tyskland. Vi behöll en stark koppling till "det gamla landet".

Under större delen av mitt vuxna liv bodde jag i Jasper, Alberta, där jag hade förmånen att arbeta för Parks Canada som backcountry warden. Efter att min dotter föddes arbetade jag deltid som violinlärare och uppträdde även på bröllop och andra speciella tillställningar.

NSK: När började du för första gången utforska ämnet "Förintelsen"? Varför fascinerar detta ämne dig fortfarande?

Monika Schaefer: Jämfört med några av de stora män och kvinnor som har gått en ensam väg och sökt sanningen om andra världskriget sedan årtionden tillbaka, är jag en relativ nykomling. Min bror Alfred och jag var ganska aktiva i sanningsrörelsen om 11 september och hade arbetat hårt sedan 2011 för att utbilda andra om den händelsen. Det var faktiskt Alfred som först uppmärksammade resten av vår familj på sanningen om 9/11, och när han gjorde det var jag hungrig efter mer. Jag hade redan känt en viss tveksamhet inför den historien, och från och med då blev Alfred och jag ett team i sökandet efter sanningen.

Jag betraktade mig själv som fredsaktivist och trodde att om vi bara förklarade för andra vad som verkligen hände den 11 september så skulle det leda till att krigen upphörde. Jag var förbryllad över motståndet när jag presenterade bevis och sanningen om 11 september för mina vänner och grannar, men jag anade inte hur stort motstånd jag skulle möta när jag konfronterade den stora lögnen - den så kallade "förintelsen".

Det var 2013 som vi blev uppmanade av en vän att titta närmare på Förintelsen. Först motstod jag, eftersom det här bara var för stort! Det var så solitt planterat i vårt blodomlopp, i varje fiber av våra varelser, hur kunde detta möjligen vara en lögn! Men när jag 2014 äntligen tittade på det, tog det inte lång tid att inse att det verkligen var en gigantisk bluff. Konsekvenserna av denna lögn var enorma. Den formade hela vår värld. Om förintelsen var en bluff, då var ALLT vi förstod om vår värld omvänt. Man kan knappast överdriva detta.

Ibland sa mina välmenande (före detta) vänner till mig när de bevittnade den rituella smutskastning som jag utsattes för i den sagolika lilla staden Jasper: "Monika, varför bryr du dig om något som hände för så länge sedan? Det spelar ingen roll längre. Vi har mer akuta problem idag. Varför lägger du inte din energi på de aktuella problem som vi kan göra något åt?"

Dessa kommentarer fick mig att le (ironiskt nog), eftersom de två ståndpunkterna är motsägelsefulla. Å ena sidan är förintelsen inte relevant för nutiden, och å andra sidan måste alla som ifrågasätter den officiella berättelsen stängas ned, förföljas och fängslas. Dessa två ståndpunkter går helt enkelt inte ihop. Jag försökte förklara detta för dem och ställde den enkla frågan: "Om det nu var så irrelevant, varför ger de sig då på mig så hårt?". Och min käre bror Alfred - varför sitter han i fängelse om "förintelsen" inte längre var relevant? Uppenbarligen är förintelsehistorien fortfarande viktig.

Saken med förintelselögnen är att när den väl avslöjats är den stora JQ ute i det öppna. Det är verkligen vad allt detta handlar om, den judiska frågan. Det är varför och hur vi kopplar ihop prickarna.

NSK: Kan ämnet "Förintelsen" betraktas som någon form av politisk agenda? Om ja, varför? Vad är målet med denna agenda? Vem drar nytta av den?

Monika Schaefer: Detta är verkligen nyckelfrågan! Det råder absolut ingen tvekan om att berättelsen om den så kallade förintelsen är central för den politiska strukturen i vår värld. Vad är judarna utan förintelsen? Fråga vilken jude som helst vad som definierar dem, vad som är centralt för deras identitet, och de kommer att tala om förintelsen. Förintelsen symboliserar den judiska uppfattningen att de är det förföljda folket och att det alltid har varit så. Judiska offer mot aggressiva icke-judar.

Judisk makt ligger i deras fejkade offerroll och i deras förmåga att hindra oss från att ifrågasätta deras centrala berättelse. Förintelseberättelsen ger tyskarna en mantel av permanent skuld. Tyskland måste för evigt betala tillbaka - pengar, skydd, skadestånd - till judarna för att man påstås ha försökt utrota dem. Vi får aldrig kritisera judarna eller regeringens politik som leder till vår självförstörelse, som till exempel massinvandring från länder i tredje världen. Det skulle vara "rasistiskt" och leda till nästa förintelse! Termer som "antisemitisk" används som vapen för att stoppa all saklig rapportering om judiska aktiviteter, oavsett hur kriminella de är och oavsett bevisen. Deras falska historia och taktik gör judarna oantastliga.

Berättelsen om förintelsen är avgörande för Israels existens.

Varför de skyddar sin förintelseberättelse så hårt är för att när sanningen blir känd för den bredare allmänheten - och det händer snabbt - då kommer hela deras korthus av lögn, bedrägeri, subversion och förstörelse att falla samman. Judarna kommer än en gång att drivas bort från sina makt- och kontrollpositioner. Därför tror jag att det är avgörande för vår överlevnad att avslöja förintelselögnen.

NSK: Hur påverkar den politiska agendan för "Förintelsen" de västerländska samhällena (främst de tyska)?

Monika Schaefer: Tyskland har tvingats ner på knä på grund av berättelsen om Förintelsen. De flesta som genomlevde kriget har dött vid det här laget, men föreställ er först traumat av att se ert land förstöras av bomber, inklusive avsiktliga terrorbombningar av städer där det uttryckliga målet var civila, och föreställ er sedan att ni inte tillåts sörja dessa förluster eftersom ni får höra en fantastisk historia om vad era landsmän gjorde med judarna - gasade 6 miljoner av dem och gjorde lampskärmar av deras hud, tvål av deras fett och gjorde groteska krympta huvuden också! Föreställ er också att ni inte ens får veta hur många av era landsmän som dödades i dessa bombningar eller i efterkrigstidens dödsläger. Föreställ er sedan att de kommande generationerna av skolbarn får lära sig om de påstådda fasor som deras föräldrar och farföräldrar gjorde mot judarna, medan de fasor som gjordes mot ert eget folk förminskas och avfärdas, med inställningen att de förtjänade vad de fick i alla fall.

Tyskarna är så försvagade av skuldkulturen om den imaginära "förintelsen", att de helt kan styras och manipuleras av regeringens dolda hand. Vem är denna dolda hand? De som gav oss den falska berättelsen från första början! Det är en perfekt ond lekbok. Anklaga ditt offer för att göra det mot dig som du har gjort mot dem. Cui bono? De som för evigt ropar "stackars mig, stackars förföljda mig" medan de hugger sitt offer i ryggen.

Varför skulle judarna inte fira när de fick veta att färre av deras förfäder dog än vad de ursprungligen hade påstått? Det borde vara en anledning till glädje och lättnad, men i stället gör det dem mycket arga. Jag tycker att detta är mycket märkligt, bortsett från att de har stor nytta av historien om 6 miljoner döda.

Det är inte bara tyskarna som är skyldiga till inbillade brott. Resten av den vita rasen är också skyldig, eftersom de påstås inte ha gjort tillräckligt för att hindra Förintelsen från att inträffa. Dessutom får vi lära oss att den vita rasen är skyldig till all annan ondska i världen. Studera läroplanen för samhällskunskap på gymnasiet i Kanada, där jag bor, och ni kommer att undra varför inte alla vita barn begår självmord i slutet av skolåret. Det är inget annat än skuld, skuld, skuld! Slaveri, kolonisering, infödda massgravar, vidare och vidare går det. Du kan söka länge och väl efter lektioner om europeisk kultur, arkitektur, traditioner, musik eller något som sätter europeisk historia i ett positivt ljus. Undervisningen i klassisk musik anses nu vara rasistisk. Matematik anses vara rasistiskt. Grundläggande sanning är nu rasistiskt.

Bristen på stolthet över den egna kulturen går hand i hand med skuldkulturen. Det är en annan avsedd konsekvens av den falska berättelsen om de "onda nazisterna" och "förintelsen". Det bästa sättet att döda en kultur är att få barnen att skämmas för sina föräldrar och far- och morföräldrar. De kommer bara att vara alltför angelägna om att absorbera "populärkulturen" från Hollywood och andra massmedier, i det vakuum som uppstår efter att de har kastat av sig sina skamliga förfäders traditioner och kultur. Det är kulturellt folkmord, rent och enkelt.

NSK: Vänligen beskriv dina politiska åsikter.

Monika Schaefer: Mina politiska åsikter har förändrats 180 grader sedan jag vaknade upp och fick upp ögonen för vad som verkligen händer i världen. Jag var mycket aktiv i Watermelon Party - förlåt - jag menar Green Party, som egentligen är kommunistpartiet. Vattenmeloner är

gröna på utsidan och röda på insidan, därav eufemismen. Partiets förpackning är vacker, men verkligheten är något helt annat.

Allt jag trodde att Miljöpartiet stod för - deras sex grundläggande principer: ekologisk visdom, social rättvisa, respekt för mångfald, icke-våld, hållbarhet och deltagande demokrati - stämde väl överens med mina egna värderingar. När jag väl rätade upp mig själv i denna upp-och-nedvända värld insåg jag att allt var inverterat. Till exempel är "respekt för mångfald" en kod för att döda mångfald. Jag hade trott att det handlade om naturen och att skydda den biologiska mångfalden, men i själva verket handlar det om att blanda upp alla olika folk och raser och i slutändan förinta alla raser, men framför allt den vita rasen.

Ett annat exempel på hur Miljöpartiet har helt fel i sin kamp för att skydda miljön är att de driver den felaktiga uppfattningen att kol är dåligt. Kol råkar vara grunden för liv, så i sin strävan att minska koldioxidutsläppen i vår miljö ("bekämpa global uppvärmning / klimatförändringar") attackerar de faktiskt själva livet. Jag har ännu inte hört Miljöpartiet ta upp frågan om kemiska spår och geoengineering som den verkliga skyldige till "klimatförändringar". När de äntligen erkänner besprutningen säger de att det är för att "rädda planeten". Allt är lögner, lögner, lögner.

En tidigare vän anklagar mig för att ha förändrats och att hon inte känner igen mig längre. Jag säger till henne att mina värderingar INTE har förändrats och att jag fortfarande är jag. Men det som har förändrats är min förståelse av verkligheten och min syn på världen. Hon beklagar sig över att jag tidigare brydde mig om samma saker som hon bryr sig så mycket om: naturen och miljön. Jag säger till henne att jag bryr mig mer än någonsin om naturen, om livet, om allt det som gör denna jord, vårt heliga hem, så vackert. Det är min kärlek till det som är vackert och min förståelse för vad som står på spel om vår eviga fiende lyckas förstöra allt, som får mig att kämpa hårdare än någonsin. Vår blotta existens står på spel!

Så ni förstår, min före detta vän tror att jag inte längre bryr mig om miljön, när det i själva verket är hon som luras att tro att hon gör gott, men i själva verket stöder en politik som är emot livet.

NSK: Vad är din åsikt om Adolf Hitler och Tredje riket?

Monika Schaefer: Under större delen av mitt liv trodde jag att Adolf Hitler var den ondaste man som någonsin funnits på jorden, precis som majoriteten av alla andra människor i västvärlden trodde. Det hade borrats in i oss, hamrats in i oss, droppat in i oss i en stadig ström av programmering, från skolan, från filmer, tidningar, radio, böcker, praktiskt taget på alla möjliga sätt. Hitler och "nazisterna" åberopades som en synonym för all ondska, ända fram till denna dag, faktiskt mer nu än någonsin!

Även när jag började lära mig sanningen om Adolf Hitler och Tredje riket, och även efter att jag insåg att den här mannen var den mest ljugna mannen i historien, tog det fortfarande ett tag innan den kvarvarande föroreningen av lögnerna tvättades bort. Det tog ett tag innan jag kunde se honom presenteras i ett positivt ljus utan att krypa ihop. Tack och lov har denna avsky äntligen ersatts med vördnad, respekt och kärlek för en man som jag nu anser ha varit en av de största män som någonsin funnits på jorden. När allt har vänts upp och ner i en orwellsk värld är det

logiskt att denna stora man och hans stora bedrifter har förvandlats till raka motsatsen av mainstreamtänkandets förkunnare.

Mitt kunskapsinhämtande om nationalsocialismen och Tredje riket började efter mitt uppvaknande om den stora 6-miljonerslögnen och är därför relativt nytt för mig. I takt med att jag lär mig mer om det känner jag mig alltmer i linje med nationalsocialistiska värderingar. Låt mig dela en liten historia som relaterar till dessa värderingar.

Någon gång i slutet av 2016, några månader efter att min video "Sorry Mom, I was wrong about the holocaust" hade släppts, fick jag en inbjudan att tala inför en grupp människor i Calgary, Alberta. Jag hade redan hållit en del tal runt om i Kanada, så det här var inget nytt. Jag hade träffat arrangören av evenemanget i Calgary, men visste ingenting om deras formella organisation, inte ens namnet på den, och det föll mig inte heller in att fråga om de ens hade en organisation. Jag förstod helt enkelt att den här unge mannen, organisatören, var medveten om bedrägerierna och att han ville att jag skulle tala med dem om mina erfarenheter.

Inom några dagar efter att jag tackat ja till inbjudan fick jag två separata telefonsamtal från oroliga bekanta i Jasper som varnade mig för att jag borde tänka om när det gällde detta tal och att jag inte borde åka dit! De sa att det lät "farligt". Jag var förbluffad över hur de ens kunde känna till det. Jag fick veta att Vice Magazine från Toronto hade rapporterat om det kommande evenemanget, och nu visste alla i Jasper om det. Oj, oj! Vilka upptagna personer i Jasper. Jag visste ingenting om Vice, men uppenbarligen var det en vänsterorienterad, judekontrollerad publikation, och Jasper var uppenbarligen uppkopplad till det nätverket.

Det var genom dessa två telefonsamtal som jag lärde mig namnet på Calgary-organisationen: Blood and Honor. Okej, ingen stor sak, eller hur? För mig fanns det inget Pavlovian-svar med det namnet, eftersom jag inte ens var bekant med det. Men för de oroliga personer som ringde mig innebar namnet Blood and Honor att de fick panik. För dem betydde det ren ondska.

Naturligtvis ignorerade jag deras vädjan om att inte delta i det "farliga" mötet. Jag kan verkligen säga att jag aldrig känt mig säkrare än bland de mestadels unga männen, några kvinnor och barn och några äldre människor som deltog i mötet i deras klubbhus i Calgary. De var respektfulla, artiga, smarta och engagerade. Det var en av de bästa publiker jag någonsin haft. Det här var människor som hade ideal och moral, de var pro-familj och var upprättstående medborgare. De förstod också att vi ljög om vår historia. De visste ganska mycket om nationalsocialismen, faktiskt mer än vad jag gjorde på den tiden. Det är därför jag delar med mig av denna historia. Om dessa människor gillade nationalsocialismen, då ville jag lära mig mer om nationalsocialismen.

Om dessa ord "Blod och Heder" var så farliga för vänstern, judarna och resten av de indoktrinerade massorna som fortfarande var nedsänkta i vår inverterade värld, ja då kanske det fanns något mycket viktigt med Blod och Heder. Det finns faktiskt inget viktigare än vårt blod. Och vår heder kommer att återställas när vi får veta sanningen om vilka vi är. Det är det som vår fiende fruktar mest, därav inverteringen - ja, dessa blods- och hedersvärden är farliga - men för vem?! Det är vad judarna fruktar mest - vår vita ras!

NSK: Har du någonsin träffat andra "Förintelsen"-relaterade historiker som David Irving, Ernst Zündel, Fred Leuchter, Germar Rudolf, Gerd Honsik etc.? Om ja, vänligen beskriv dem för våra mottagare.

Monika Schaefer: Jag har inte träffat någon av de personer som du nämnde personligen, men jag har haft nöjet att tala i telefon och i radioprogram med Fred Leuchter. Vilken hedervärd man! Det finns så mycket mer med Fred än bara hans arbete med gaskammare. Det var en lyckträff för Ernst Zündel att den ende gaskammarexperten i hela USA (det land som faktiskt använde gasning som en avrättningsmetod) visade sig vara en man med sådan integritet och god karaktär. Det var den framstående franske professorn Robert Faurisson som kom på idén att skicka Fred Leuchter till Auschwitz för att undersöka de anläggningar som påstods ha använts för att gasa miljontals människor, i syfte att vittna vid Ernst Zündels "förintelserättegång" i Toronto 1988.

Fred Leuchter gick över som en förintelseetroende, och detta oroade Robert Faurisson. Men Ernst Zündels förtroende för att Fred Leuchter skulle rapportera korrekt om vad han fann överskuggade all tvekan om att Leuchters vittnesmål skulle vara färgat av hans dåvarande trossystem. Det visade sig att Leuchter kom från Auschwitz med den fasta övertygelsen att inte en enda person någonsin mördats med gas i lägren. Han vittnade om vad han funnit. Sedan fick även han erfara att det finns ett personligt pris att betala för att berätta sanningen om gaskamrarna. Han smutskastades, ljögs om, förtalades, arresterades, fängslades och förlorade all anställning ... men han är stark än idag.

Jag har också haft nöjet att tala med Germar Rudolf per telefon, men det var för några år sedan. Jag har den största respekt och beundran för Germars arbete. Han är den typiske "fleißige" tyske mannen, som flitigt skriver och publicerar artiklar och böcker och håller webbplatser uppdaterade. Germar betalade också priset som politisk fånge i Tyskland, varefter han flyttade till USA.

NSK: Du är ordförande för det internationella samfundet "Sanning och rättvisa för tyskar".

Beskriv omständigheterna kring dess grundande, dess mål, typ av arbete och ditt personliga arbete där.

Monika Schaefer: Truth and Justice for Germans Society startades av en grupp hängivna människor i Vancouver, Kanada, 2014. Jag kom in i det först långt senare. Gruppen ville ha ett offentligt ansikte och en talesperson vid rodret, och eftersom jag hade suttit fängslad för att ha dragit "fel" slutsatser om andra världskrigets historia, var mitt namn definitivt i allmänhetens blickfång. Så jag blev inbjuden att bli ordförande för föreningen, vilket jag accepterade i februari 2020.

Sällskapetets namn talar för sig självt. Målet är att berätta sanningen om Tysklands historia, skingra myterna om den tyska skurkaktigheten, hylla tysk kultur och tyska traditioner och berätta den andra sidan av historien - den sanna sidan. Tyskland har förtalats oavbrutet av All-Lies-sidan, och "omskolningsprogrammet" har drivit Tyskland till att förtala sig självt. Kriget tog aldrig riktigt slut.

Sanningen kommer i slutändan att leda till rättvisa.

Utbildningsartiklar och videor finns på föreningens webbplats truthhandjusticeforgermans.com.

NSK: Planerar ni några ytterligare projekt i framtiden?

Monika Schaefer: Jag har försökt att skriva en bok om mina "äventyr". På något sätt kommer det alltid i skymundan för allt annat som händer i livet. Den ligger på hyllan, så att säga. Kanske blir det gjort en dag.

Men under tiden är mitt största och mest brådskande mål att väcka människor - koppla ihop prickarna - om vad som händer i världen, särskilt just nu med de bedrägliga "vaccinerna" i en falsk pandemi. Det pågår ett krig mot oss, inte ett konventionellt krig med bomber, utan ett krig genom bedrägeri. Vi måste stoppa detta! Vi står verkligen inför ett existentiellt hot, eftersom vår eviga fiende försöker genomföra massivt folkmord med den giftiga injektionen, väderkrigföring, massinvandring/invasion och allmän nedbrytning av samhället.

Hur ska vi kunna vinna det här kriget om så många av våra medborgare inte ens förstår att vi befinner oss i ett krig, och för det andra om folket inte känner igen fienden innanför grindarna? Förövarna av detta gigantiska Covid-bedrägeri är desamma som förövarna av det hittills största bedrägeriet - förintelselögnen. Fram till för tio år sedan trodde jag på deras lögn. Om jag kunde vakna upp kan andra också göra det.

NSK: "Förintelsen"-relaterat - vetenskapligt (!) - arbete har undertryckts allt hårdare under de senaste decennierna, ofta i fullständig strid med de officiella lagarna i de enskilda länderna, förutom den öppna kränkningen av internationella lagar (FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna, 49, CCPR/C/GC/34). Du har redan personligen drabbats av detta förtryck från de hyperkritiska demokratiska regimerna.

Beskriv början av detta förtryck och dess effekter, som du har upplevt på grund av ditt arbete, och din åsikt om sådana åtgärder från de demokratiska regimerna mot yttrandefriheten.

Monika Schaefer: Det är sant att förtrycket och undertryckandet av sanningen har ökat under årtiondena. I Tyskland, där jag blev politisk fånge, infördes lagen om förnekande av förintelsen i den tyska strafflagen § 130 först 1994. Ordet "förintelsen" förekommer inte ens i lagen, men den är ändå känd som "lagen om förintelseförnekelse". Lobbyister hade under många år kämpat hårt för att göra förnekande av Förintelsen till ett brott i Tyskland. Motståndet var stort, men till slut vann den judiska lobbyen. Förnekande av Förintelsen kan ge 5 års fängelse i Tyskland. En ytterligare klausul lades till 2005, enligt vilken "godkännande, glorifiering eller rättfärdigande" av nationalsocialistiskt styre kan ge 3 års fängelse. Med andra ord är det strängt förbjudet att säga något gott om den tidsperioden i Tyskland.

I Kanada har vi lagar om "hate speech", avsnitt 319 i CCC (Criminal Code of Canada). De säger att "hatpropaganda" är undantagen från begreppet yttrandefrihet, eftersom ... "hatpropaganda är annorlunda!" kommer de att skrika. Den kanadensiska lagen gör det olagligt att "offentligt kommunicera uttalanden som kan uppvigla till hat mot en identifierbar grupp". Vem bestämmer vad som definieras som "hat" och vem är denna identifierbara grupp som man kan uppvigla till hat mot när man säger sanningen om dem - förlåt - jag menar när man talar om "hat". Dessutom, hur kan vi och varför lagstiftar vi om känslor?

(Jag tror att jag kanske missförstod frågan först och trodde att du frågade om lagarna. Men det är ändå bara lite bakgrund om Tysklands och Kanadas lagar som har lett till att politiska fångar har skapats).

Här är en mycket kort sammanfattning av vad som hände mig:

I juni 2016 gjorde jag videorna "Sorry Mom, I was wrong about the holocaust", och på tyska "Entschuldigung Mama, ich hatte Unrecht was den Holocaust betrifft". Jag besökte min bror Alfred i Tyskland vid den tidpunkten, och han kunde därför producera filmerna med sin videoutrustning.

Jag visste då att det var en enkelriktad dörr jag gick in genom. Det kändes spännande eftersom jag visste att jag talade sanning, och ändå var det ett så tabubelagt ämne. Hastigheten med vilken händelserna utspelade sig fick mig att tappa andan. Videon blev viral, kommentarerna strömmade in - först de bra, sedan de dåliga. Vänner sedan länge mejlade mig och berättade att de avslutat vår vänskap.

Hemma i den lilla staden Jasper i Kanada lärde jag mig vad rituell ärekränkning är. Jag skulle kunna skriva en bok om just det, men jag nöjer mig med att säga att detta var pöbelmentalitet när den var som värst och att pöbeln ville bränna häxan på bål. Det som gav mig styrka var min innersta vetskap om att jag hade sanningen på min sida, plus att jag fick moraliskt stöd från nya kontakter över hela världen som bevitnade stormen på avstånd.

I december 2017 fattade jag ett snabbt beslut om att besöka Alfred i Tyskland över julen. Den 3 januari 2018 bevistade vi rättegången mot Sylvia Stolz i München. Jag ville träffa denna hjältinna och jag var också mycket nyfiken på hur en rättegång om talbrott såg ut (vilken ironi!). Det var där som myndigheterna upptäckte mig på åhörarläktaren och omedelbart arresterade mig. De höll mig häktad på grund av "flyktrisk". Efter sex månaders väntan inleddes slutligen rättegången mot Alfred och mig den 2 juli, och den pågick i nästan fyra månader. Alfred hämtades från sitt hem den 6 juli och sattes i fängelse innan han dömts på grund av "brottets allvar" och deras rädsla för att han skulle fly landet. Rättegången avslutades den 26 oktober 2018, då jag släpptes efter att ha avtjänat 10 månaders fängelsestraff. Alfred sitter fortfarande i fängelse.

På så sätt blev resan på en månad nästan ett år när jag greps och fängslades och ställdes inför rätta och dömdes för att ha sagt sanningen - de formulerade delen om att säga sanningen något annorlunda.

Om det bara finns en sak som människor bör känna till om en rättegång om talbrott i Tyskland, så är det följande: bevis och vittnesmål som stöder den tilltalades slutsatser är olagliga. Om någon tror att en domstol är en plats där man kan lägga fram sina argument och sin bevisning för att försvara sig, så har man fel! Om du gör det kommer du att få fler anklagelser mot dig. Sylvia Stolz upptäckte detta, och det gjorde många andra också, däribland min bror Alfred.

Här kommer en annan överraskning: om du försöker få tag på en utskrift av förhandlingarna i rättegången mot syskonen Schaefer i Tyskland 2018 kommer du att misslyckas. Det existerar inte. Det gjordes ingen inspelning och det fanns ingen stenograf. Därav ingen utskrift.

NSK: Beskriv den aktuella rättsliga situation som ni befinner er i.

Monika Schaefer: Jag har ingen pågående juridisk situation relaterad till den här historien, förutom att mitt namn flaggas när jag passerar någon gräns. Jag upplevde det vid de två tillfällen som jag reste till USA sedan jag återvände från Tyskland i slutet av 2018. En gång var det på flygplatsen i Calgary när jag återvände från New York. Jag blev kvarhållen i tre timmar och fyra av mina böcker stals av Canadian Border Services Agency. Den andra händelsen inträffade vid en landövergång i sydöstra British Columbia på väg in i USA. Jag hölls kvar, förhördes om att jag var arresterad, min bil genomsöktes grundligt, och precis när jag mentalt hade förberett mig på att jag skulle bli avvisad så de till slut åt mig att passera och "ha en trevlig dag".

NSK: Hur är det med din bror Alfred?

Monika Schaefer: Alfred sitter i fängelse än i dag. Om det inte hade varit för de ytterligare anklagelser som riktades mot honom enbart på grund av saker han sa och gjorde i rätten under vår rättegång 2018, skulle han ha släppts vid det här laget. Han har nu suttit i fängelse i drygt 40 månader, och hans ursprungliga straff var 38 månader. Under 2019 ställdes han inför nya anklagelser som var en direkt följd av de ord han yttrade till sitt försvar under vår rättegång. Domaren hade avbrutit Alfred många gånger och varnat honom för att om han fortsatte att tala i den stilen skulle fler åtalpunkter behöva väckas, eftersom detta tal var olagligt!

Alfred svarade alltid: "Ni vill ändå sätta mig i fängelse i sex miljoner år, och jag säger bara sanningen. Jag kommer att fortsätta prata."

Sedan den 3 december 2020 har Alfred hållits i isoleringscell och släpps endast ut ur sin cell för sina dagliga 60 minuters frisk luft på gården. Anledningen till isoleringen är att han insisterar på att få andas fritt, utan en ansiktsblöja som täcker hans näsa.

Alfred skulle ha släppts i juli 2022, men det finns fler åtalpunkter mot honom. Han skulle ha ställts inför rätta igen för några månader sedan (sommaren 2021), den här gången för att ha visat sina kumpaner hur högt hans hund Pavlov kan hoppa, med en gest som de också kallar "Hitlerhälsning". Denna gest med rak arm skapar uppenbarligen stor rädsla hos ockupanterna i Tyskland. På grund av Alfreds masktrots sköt de upp rättegångsdatumet eftersom domaren inte var villig att vara i samma rum som en omaskerad fånge. Jag är inte medveten om att ett nytt datum har fastställts.

NSK: I tider av överväldigande censur är det nödvändigt att hålla igång en kontinuerlig informationskampanj (som Dr. Joseph Goebbels sa: "Sanningen kan inte sägas tillräckligt ofta!").

Vänligen förklara fakta om så kallade "massgasningar", "gaskammare" och "Zyklon B", särskilt sanningen om de så kallade "dödslägren".

Monika Schaefer: Det enklaste sättet att hantera denna fråga är med deklarationen från de 34 franska professorerna och historikerna, som publicerades av Frankrikes rekordtidning Le Monde den 21 februari 1979:

"Man får inte fråga sig hur ett sådant massmord tekniskt sett var möjligt. Det var tekniskt möjligt, eftersom det skedde. Det är den nödvändiga utgångspunkten för varje historisk undersökning i ämnet. Det åligger oss att helt enkelt slå fast denna sanning: det finns inte, det kan inte finnas någon debatt om gaskamrarnas existens."

Så är det bara. Ingen debatt, ingen diskussion, inga bevis krävs. Professorerna gjorde oss faktiskt en tjänst eftersom de säkert vet sanningen och nu behöver vi inte bry oss om irriterande detaljer. Skämt åsido, de gjorde oss verkligen en tjänst genom att illustrera att de inte har några bevis för sin historia, och att det verkligen var en teknisk omöjlighet, annars skulle de inte behöva göra en sådan absurd, ologisk förklaring. Deras "nödvändiga utgångspunkt" är exakt hur berättelsen om förintelsen hanteras, i medierna, i skolorna, på museerna och värst av allt, i domstolarna!

För att illustrera detta behöver man bara titta på vad som stod i artiklarna 19 och 21 i Nürnbergrättegångarna. Kortfattat kan man säga att det inte krävs bevis för något som är självklart och allmänt känt. Förintelsen var allmänt känd och behövde inte bevisas. Det var utgångspunkten. Rättegångar har mestadels varit en bluff sedan dess.

Det finns ett gott skäl till att judiska förintelsehistoriker som Debra Lipstadt säger till allmänheten att vi aldrig ska debattera med en förintelseförnekare. Det är för att de alltid kommer att förlora. Fakta och bevis stöder inte den officiella berättelsen. Det är därför fakta och bevis är förbjudna i domstol.

Det finns många utmärkta böcker, artiklar och dokumentärer som berättar sanningen om vad som hände och inte hände under 2:a världskriget. Jag kommer här bara att vara mycket kortfattad med en teaser - den ordspråkliga "toppen av isberget" - av några grundläggande problem med den officiella berättelsen.

Matematiken går inte ihop. Det fanns långt mindre än 6 miljoner judar i hela det tyskockuperade Europa när de var som mäktigast. Sedan gasades 6 miljoner judar ihjäl. Efter kriget fick ytterligare flera miljoner judiska överlevande skadestånd. I Auschwitz minskades det officiella antalet mördade med nästan 3 miljoner, men ändå kvarstår siffran 6 miljoner.

Simbassäng, teater, orkester, fotboll, sjukhus, förlossningsavdelning - allt detta fanns i Auschwitz. Tusentals barn föddes där. Det låter inte som ett dödsläger.

Ögonvittnenas vittnesmål föll samman under advokat Douglas Christies skickliga korsförhör vid Ernst Zündel-rättegången i Toronto 1985. Arnold Friedman vittnade t.ex. om att han sett 14 fot höga lågor komma ut ur krematorieskorstenarna i Auschwitz och att han på färgen på röken och lågorna kunde se om det var feta judiska ungrare eller magra judiska polacker som brändes. Som svar på frågan från Doug Christie om det kunde ha funnits andra förklaringar till röken och lågorna, vittnade Arnold Friedman i rätten: "Ja, det kunde det ha gjort. Om jag hade lyssnat på dig vid den tidpunkt då jag lyssnade på andra människor (i lägret), kanske jag hade lyssnat på dig. Men just då lyssnade jag på dem." Han var en rädd pojke i Auschwitz som hade hört de vildaste rykten.

Krematorierna var ett sätt att göra sig av med kropparna efter människor som dött av tyfus eller andra orsaker. Faktum är att krematorierna inte gav ifrån sig vare sig lågor eller rök.

Den främste experten på gasavrättningar i USA, Fred Leuchter, reste till Polen och gjorde en rättsmedicinsk undersökning av de så kallade gaskamrarna i Auschwitz och drog i sin "Leuchter-rapport" slutsatsen att inte en enda gasavrättning kunde ha ägt rum där. Rester av Zyklon B skulle ha funnits i väggar och golv, och det fanns helt enkelt inga kemiska rester, annat än i kamrarna för desinfektion av kläder. Zyklon B är ett bekämpningsmedel som faktiskt användes för att desinficera kläder för att döda löss. Lössen bar på den dödliga sjukdomen tyfus och målet var att hålla lägerfångarna friska och vid liv.

Efterkrigstidens erkännanden framtvingades genom tortyr - och är därför opålitliga.

Det finns inte en enda obduktion som visar att någon dött av gasförgiftning i något av koncentrationslägren i hela det tyskockuperade området under 2:a världskriget.

Det finns inga dokumentära bevis för en order eller en plan eller en budget för att utrota judarna. Raul Hilberg, en ledande utrotningsivrare alias "förintelsehistoriker", sade att det måste ha förekommit ett "otroligt möte mellan sinnen, en konsensusläsning av en långt spridd byråkrati" i stället för en order om att utrota judarna.

NSK: Vill du rekommendera någon litteratur om detta ämne till mottagarna?

Monika Schaefer: Var ska jag börja? Det finns många bra resurser. Germar Rudolf har publicerat *Holocaust Handbook*-serien. Gå till holocausthandbooks.com för att beställa böcker där. codoh.com har också många resurser.

Boken av Benton Bradbury som heter *The Myth of German Villainy* är ett måste! Om du bara läser en bok är det den jag skulle rekommendera.

Robert Faurisson är inte längre bland oss, men hans webbplats finns fortfarande kvar med många artiklar på franska och engelska på robertfaurisson.blogspot.com.

NSK: Kära Monika, det var ett nöje att få göra den här intervjun med dig. Ditt arbete är värdefullt, och det är en välsignelse att det fortfarande finns människor som kämpar mot de onda lögner som fläckar hela det tyska folket sedan 1945!

Tack för intervjun. Fortsätt med det goda arbetet. Segern är vår! Lägg gärna till några slutord till mottagarna.

Monika Schaefer: Tack så mycket för att du bjöd in mig att göra det här. Det var ett nöje för mig!

Tina Lund

I samtal med Tina Lund från Nordiska motståndsrörelsen Den tyska socialnationalistiska organisationen Der Dritte Weg genomförde nyligen en intervju med Tina Lund från Nordiska motståndsrörelsen.

Samtalet handlade bland annat om hennes historia av aktivism och kvinnors roll i kampen. Nedanstående intervju med Tina Lund gjordes av en kvinna från vår tyska samarbetsorganisation Der Dritte Weg som en del av deras månatliga kolumn "Die Weggefährtin" [Medresenär], som fokuserar på intervjuer med nationalistiska kvinnor.

Det ursprungliga syftet med denna artikel var att ge en inblick i den nordiska motståndsrörelsens struktur, med tonvikt på kvinnornas arbete. Efter en ingående intervju med Tina, och några privata ord efteråt, var det inte mer än rätt att artikeln också skulle ge en personlig inblick i livet för en kvinna som i alla avseenden har ägnat sig åt kampen för folk och nation på ett inspirerande sätt. Hon bjuder på raka, tankeväckande ord, anekdoter från fältet som ingjuter mod och sanningar som inte behöver diskuteras.

Jag insåg att Tina var en speciell kvinna för över ett år sedan när jag träffade henne på Nordiska Motståndsrörelsens demonstration i Stockholm. Hon har ett öppet och varmt sätt och hade mycket att berätta om politiska svårigheter, samhällsförändringar och den långsamma men säkra omskolning av hennes folk som skett under de senaste decennierna.

Tinas sätt att tänka har alltid varit mycket traditionellt, eller naturligt, som hon kallar det. För henne är nationalsocialismen det mest naturliga sättet att leva - bevarandet av blodet och bevarandet av den nordiska kulturen är grundläggande. Som så ofta har detta lett till ett intresse för att söka och upprätthålla kontakt med dem som delar hennes ideal.

Hennes aktivism väcktes av den första migrationsvågen från Balkan i början av 1990-talet. I valet 1994 blev hon politiskt aktiv i Sverigedemokraterna, som vid den tiden fortfarande hade nationalistiska värderingar och mål, men som under de följande åren alltmer skulle förvandlas till en systemstyrd, liberal kloak.

Kampen för sitt land drev henne vidare och 1998 gick hon med i National Socialist Front som politisk aktivist och fick respekt och erkännande bland sina mestadels manliga partikamrater.

När hennes barn föddes blev det lugnare under några år för den energiska Tina. Hon ägnade sig åt sin roll som mamma och omfamnade den vackraste tiden i en kvinnas liv. Men när de politiska förändringarna i Sverige inte visade några tecken på att avta bestämde hon sig för att det var dags för en ny utmaning: att återvända till fronten för det nationella motståndet och samtidigt förena familj och aktivism. För kampen för fosterlandet är inte en könsfråga, som svenskarna säger, utan ett ansvar som var och en av oss har.

På så sätt hittade denna extraordinära kvinna sin plats i Nordiska motståndsrörelsen för cirka fem år sedan. Jag frågade om hennes barn är marginaliserade i skolan:

"Nej, inte alls", säger Tina. "Många av barnen tycker att det är häftigt att deras klasskamraters mamma är med i Motståndsrörelsen."

Hon har inte heller några problem med de andra föräldrarna. I den svenska småstad där hon bor är hon accepterad.

I dag leder Tina en egen grupp inom *Nordiska motståndsrörelsen* och har den respekt från sina kamrater som hon förtjänat under sina många år av aktivism. Hon är särskilt stolt över kvinnorna i organisationen, som inte bara stöttar männen utan också är aktiva i rörelsens vardagsarbete. Att dela ut flygblad, sätta upp plakat eller vara med i cateringteamet vid evenemang - alla bidrar efter förmåga.

De som inte kan vara aktiva offentligt kan bidra på andra sätt, ett exempel är den svenskspråkiga podcasten för och av kvinnor - *Radio Regeringen*.

Frågan om rollfördelning inom *Nordiska motståndsrörelsen* kan snabbt förklaras i en mening: Rätt person på rätt plats. Alla har sina uppgifter, utifrån sina styrkor och intressen, oavsett om de är män eller kvinnor. Tina säger att det bara finns ett undantag: "Vid demonstrationer är det männen som håller i sköldarna. Vi vill förmedla traditionella ideal eftersom vi står för traditionella värderingar."

Tina ser också sitt ledarskap som en möjlighet. Genom att vara en förebild för andra kvinnor ger hon dem mod att stå upp mot den moderna tidsandan - sammanfattad i mottot "Det jag kan göra, kan du också göra". Därför medverkar hon i organisationens radioprogram, pratar med svenskar på gator och torg under offentliga aktiviteter och försöker förstå varför så få kvinnor är intresserade av politisk aktivism.

Eftersom hon själv är mamma ställer hon sig samma fråga om och om igen:

Hur kan någon bara falla in i passivitet och bekvämlighet och lämna en sämre värld till sina barn? Vi är den sista generationen som kan förändra något. Efter oss är det upp till våra barn, och det kommer att bli svårare för dem än för oss. Aktivism på gatorna är bara en liten del av vårt arbete. Vi har medlemmar som föredrar att arbeta bakom kulisserna av personliga skäl, men de bidrar ändå till en väsentlig del av helheten. Det finns ingen anledning att inte vara aktiv!

Tina anklagar med rätta de kvinnor som vandrar omkring i blindo, fast förankrade i den morbida bolsjevikiska tidsandan, och som ägnar sin tid åt att marknadsföra sina "individuella" personligheter på Instagram, Facebook etc.

Men i Sverige finns det ett fåtal (både män och kvinnor) som tar saken i egna händer och inte drar sig för att sticka ut från mängden. De kommer från alla samhällsskikt och har hittat till organisationen på sina egna sätt, vare sig det handlar om kvinnor som trakasserats av "nya svenskar", ungdomar som tröttnat på onyttiga tillsatser och hänsynslösa fabriksodlingar och hittat vägen till en mer naturlig livsstil via en artikel i Motståndsrörelsen, eller mannen som vill kunna lämna fru och barn på kvällen med gott samvete.

Tina vet att hennes rörelse gör skillnad och hon är stolt över att vara en del av helheten - att som vit kvinna och mamma kämpa för Sverige, sitt fädernesland och hela Norden.

Avslutningsvis skulle jag vilja tacka Tina för hennes tid, från kvinna till kvinna. Hon är mer än bara en Weggefährtin. Kvinnor som hon förtjänar att kallas pionjärer.

Isabel Medina Peralta

Översättning "Der Angriff" intervju med den nationalistiska aktivisten Isabel Medina Peralta från Spanien.

DA: Vänligen presentera dig själv.

Isabel Medina Peralta:

Jag är framför allt nationalsocialist. Jag är en politisk soldat som gör sin plikt. Jag förstår att en man (i mitt fall en kvinna) definieras av sina handlingar, av sitt speciella sätt att förstå världen och presentera sig själv i den. Den väg jag har valt är handlingens väg. "Jag tror, jag kämpar", detta är det kategoriska imperativet i min existens.

DA: När började du med ditt politiska arbete och vad var din motivation för att göra det?

Isabel Medina Peralta:

Jag började ägna mig åt politik på ett aktivt sätt vid tretton års ålder. Det var i det ögonblicket som jag började uppskatta en människas utbildning och kulturella kapacitet, så jag började läsa allt som jag ansåg vara användbart. Även om min första läsning handlade om filosofi leder alla vägar till Rom, och i det här fallet till en grundad och praktisk politisk ideologi. Mina handlingar, mitt sätt att bete mig, min smak och mina värderingar är, och har varit så länge jag kan minnas, fascistiska.

Vid fjorton års ålder började jag delta i konferenser och demonstrationer, kort därefter grundade jag en tidning för politisk information och uppsökande verksamhet, och jag började märka förändringen i mitt livsval. Men alla de problem som min politiska tillhörighet orsakade mig verkade dåraktiga, fienden visste inte att jag kämpade för storhet och odödlighet! Viljan att reda ut kaos, att återställa ordningen i den rubbade världen och att agera som väktare i ordningens högsta platonska mening, det är den brådskande uppgift som nationalsocialismen har ställt sig, och det är den uppgift som jag också har ställt mig. Min motivation är att agera för att bevara skönhet och harmoni, att agera genom dygd och placera konsten i den vitala maxim som universums centrum utgör.

DA: Samarbetade ni/samarbetar ni med politiska partier och/eller organisationer i Spanien och/eller till och med internationellt?

Isabel Medina Peralta:

Ja, det stämmer. Som jag har nämnt tidigare började jag min politiska karriär med att grunda en jonsista-veckotidning, det vill säga en tidning som anslöt sig till den nationalsocialistiska

linjen inom den spanska fascismen. Den fick namnet och hette "La Conquista del Estado" efter den veckotidning som inledde den fascistiska politiska kampen i Spanien 1931 under Ramiro Ledesma Ramos penna. Efter publiceringen av mina nummer började jag träffa kamrater, en del läsare och andra som anslöt sig till projektet. När jag träffade den som nu är min mest lojala kamrat och bästa vän, började jag en period av militans i Falangen med honom, men flera år efter att jag gav upp mig själv till partiet kunde jag verifiera att de nuvarande sociala omständigheterna drog partiets väsen till att göra det oigenkännligt för någon av dess egna grundare. Så jag började kämpa i "Bastion Frontal", en för tidig ungdomsgrupp vars huvudsyfte var inget annat än att skaka om det allmänna medvetandet baserat på virala medieaktioner. Efter dess upplösning finner jag mig själv läsa och förbereda de nya stegen på en solid och okrossbar struktur för framtiden. Trots detta deltar jag och kämpar tillsammans med spanska kamrater i en kulturförening och internationellt, både i mitt parti "Der Dritte Weg", i Tyskland, och i den brittiska tidskriften "Heritage and Destiny", där jag regelbundet medverkar med artiklar. Jag upprätthåller också kontakt och samarbete med vissa partier i Brasilien, Frankrike och Italien.

DA: Är du fortfarande kopplad till "Bastion Frontal"? Om så är fallet, berätta något för våra läsare om den nämnda organisationens historia och dess mål.

Isabel Medina Peralta:

Bastión Frontal var en militant ungdomsorganisation som byggde på idén om politisk kamp och gatuaktioner. Den uppstod i Madrid ur pandemin i ett klimat av politisk kontrovers, social orättvisa och ekonomisk kris, vilket naturligtvis bidrog till att gruppen växte i förtid. Den saknade dock en fast ledning, en konkret ideologisk beslutsamhet och framtidsutsikter. När jag bestämde mig för att gå med i partiet såg jag tydligt att det inte hade någon helst varaktig tillämpning i det spanska samhället och att det självt bara fick fungera som en aktionsgrupp för att väcka samveten och få eko i medierna genom beslutsamma aktioner. På så sätt uppfyllde vi våra mål, eftersom gruppen till och med nämndes i det nationella parlamentet. Senare ledde vissa personers beteendeproblem, många militanternas disciplinlöshet och inkonsekvens, tillsammans med de juridiska problem som våra offentliga framträdanden orsakade, till besvikelse som krossade våra soldaters kampanda. Jag lämnade partiet en månad före dess upplösning på grund av meningsskiljaktigheter med en av ledarna, eftersom jag befann mig i Tyskland utan möjlighet att kunna fatta beslut från mitt eget land på grund av farliga omständigheter. Mitt beslut grundades på det faktum att gruppens och dess ledares framtid låg långt ifrån mitt ideologiska tänkande och min kampmoral.

DA: Du vände dig först till allmänheten genom att hålla ett tal den 13 februari 2021 i Madrid om den spanska falangistiska frivilligdivisionen "Azul" ("Spanska frivilligdivisionen") under andra världskriget, iklädd den blå falangistskjortan. Detta tal har väckt många kontroverser, även på internationell nivå. - Förklara för våra läsare din motivation bakom detta tal och ditt beslut att framträda där i Falangistuniformen.

Isabel Medina Peralta:

Jag kan verkligen inte förklara varför jag var där, knappt arton år gammal, i ett pantheon invigt till hjältar och framför 300 personer med en mikrofon. Jag var mer eller mindre känd i Spanien eftersom mitt beteende och mitt förakt för konsekvenserna gjorde en flicka till en politisk soldat på samma nivå som män. Till exempel, när jag var femton år gammal, kom många huliganer från ett brittiskt antifascistiskt lag till Madrid. Medan mina vänner funderade och beslutade om strategier bestämde jag mig för att ställa mig framför dem och genomföra en av mina egna idéer, vilket var framgångsrikt med tanke på att dessa antifascister förödmjukades av en enda liten flicka. Med tanke på min personlighet och mitt fysiska utseende tror jag också att vissa organisationer bestämde sig för att ge mig en röst vid demonstrationer för att locka en ny publik och ge en ny, mindre aggressiv mediebild. Den dagen gick dock "propagandabeslutet" lite överstyr. Med mitt tal ville jag väcka divisionssoldaternas krigiska och etiska karaktär hos alla dessa män, jag ville upphöja den spanske krigarens virtuositet och hans historia och framför allt ville jag att vinden skulle få ekot av mina ord att mullra och skaka cypresserna på kyrkogården. Att berätta den obestriddliga sanningen, historiens oföränderliga röst som dör ut i våra dagar och få vågar peka finger åt fienden. Jag tror att halvmesyrrer, att ideologiska övertramp för att skaffa sig en bättre uppfattning om ett korrupt samhälle, aldrig kommer att leda någonstans, aldrig. Jag tror att någon måste offra sina privilegier för samhället och ärligt talat har jag inget emot att göra det, för att göra min plikt är det viktigaste för en man med heder. Framför allt försökte jag göra militanterna medvetna om att livet är värdelöst om man inte är kapabel att offra det för ett stort ideal.

I talet började jag med att parafrasera Adolf Hitler i ett uttalande om den spanska divisionens ärofulla bedrift, och sedan uppmanade jag vårt århundrades kamrater att förakta konsekvenserna, för böter, ett litet fängelsestraff eller att din flickvän lämnar dig för att du är "nazist", ingen av dessa små omständigheter kan jämföras med dem som gav sina liv för vår sak. Som jag redan har sagt:

"De som överlevde kylan på den ryska stäppen och branden i Krasnyj Bor åkte tillbaka för att utmana försynen i Berlin, tillsammans med Charlemagne-enheten, tillsammans med SS, för att försvara vad som skulle bli tusen år av storhet och ära."

Döden var inte slutet för dem, det var början på en era, den hitleristiska eran, och i dag måste vi kämpa som de redan gjorde, "i var och en av våra handlingar måste vi göra revolutionen närvarande, även om döden kommer till oss; för i så fall kommer vi att dö under solen eller under stjärnorna, men vårt blod kommer att bli bördigt som en föryngrad vår".

Slutligen betonade jag det avgörande behovet av att kämpa mot all korruptions fader, mot världens herre, anstiftaren till invandring, moralisk degeneration och finanskrisen, eftersom: "Det är vår yttersta skyldighet att kämpa för Europa och för Spanien, som nu är svaga och likviderade av fienden, den fiende som alltid kommer att vara densamma även om den har olika masker: juden. Eftersom ingenting är mer säkert än detta, är juden skyldig."

Jag bar en Falangist-skjorta för enhetlighetens skull. Även om det var jag av alla deltagare som höjde min röst eller tog mikrofonen, finns det inget som skiljer mig från mina kamrater. Den blå skjortan påminner oss om att vi alla kämpar för en gemensam idé och att vi alla är

obetydliga jämfört med den idén. Dessutom var det så här de spanska soldaterna stred, blå skjorta bredvid hakkorset, symbolen för det återuppståndna livet.

DA: Tyvärr anslöt sig Franco inte officiellt till axelmakterna. Vad tror du var deras avsikt med detta beslut, och tror du att en allians skulle ha kunnat påverka axelmakternas krigsinsatser på ett betydande sätt?

Isabel Peralta:

I början av 1930-talet började en ny anda ta form, identisk med den anda som redan svepte över ungdomarnas själar i hela Europa. Denna rörelse grundades av Ramiro Ledesma Ramos, redaktör och generalsekreterare för "La conquista del Estado".

Senare anslöt han sig till José Antonios Falange, mindre stridbar, mer moderat, mer katolsk än tysk. Naturligtvis ledde detta till en splittring kort därefter. Men både Ledesma och José Antonio nådde upp till fascismens ledarskikt i Spanien. När inbördeskriget bröt ut fängslades och sköts alla ledare och funktionärer i Falange och JONS. I José Antonios fall var möjligheten att Franco skulle rädda honom slående, och han avstod från förslaget om frigivning.

Franco, en strateg, utbildad i den högsta militära noggrannheten, var inte alls intresserad av dessa ledares liv, eftersom han visste att med dem var hans figur förmörkad och värdelös. Efter att ha vunnit kriget lade han beslag på Falangen, dess symboler, dess doktrin (åtminstone i teorin) och dess hymn. Han slog samman partiet och skapade en ideologisk cocktail mellan karlister, fascister, konservativa, liberaler och katoliker, och även om man trodde att Hitler skulle vinna kriget genom att flytta fram sina första positioner var han en anhängare av Führern. De kom att mötas i Hendaye och Hitler förklarade att "han skulle föredra att få sina tänder utdragna en efter en innan han träffade Franco igen".

Sedan kom gudarnas skymning, och under Berlins ruiner dukade allt vackert, harmoniskt, rättvist och sant under. I Spanien avskaffades den fascistiska saluten som officiell, Falangens "camisas viejas" attackerades och eliminerades, de byttes ut mot teknokrater, och det slutade med att de kom överens med sionismen genom att installera militärbaser i Spanien i utbyte mot pengar, i den renaste stilen av lågprostitution, om man bedömer det ur en ideologisk ...

DA: I ditt tal om "Blue Division" nämnde du också det internationella judiska inflytandet. Jag måste säga att jag är ganska imponerad av det, eftersom det inte är vanligt att i så ung ålder se så tydligt på just detta ämne, och dessutom, och det är inte en , är det svårt nuförtiden att tala om judarnas inflytande offentligt, särskilt inom EU. Beskriv för våra läsare hur du har lärt dig om det judiska problemet.

Isabel Medina Peralta:

Det är svårt, jag vet, men det är i grund och botten nödvändigt. Människan måste veta vad problemet är, hon måste ge det en form, ett ansikte, ett namn. Namnet på problemet är judendomen, den internationella judendomen och dess totala förakt för andra folk och för en

harmonisk ordning av saker och ting. De spekulerar i folkets elände, de bäddar in skadliga idéer i den nationella organismen som parasiter: i går kommunism, i dag antirasism, feminism eller LGTBI. De är parasiter, och parasiter måste först identifieras som sådana för att man ska kunna gå vidare med att hitta ett botemedel. Ibland är det svårt att vara ärlig mot sig själv, vi vet det, vi vet hur farligt det judiska problemet är. Men vi föredrar att titta åt andra hållet och distrahera andra med kärleksfulla eufemismer som "eliten" "det utvalda folket"... Nej! Jag bryr mig inte om konsekvenserna, jag lever för ära, inte för bröd och jag skulle aldrig ångra att jag förkunnade sanningen, oavsett hur svåra mina omständigheter har blivit efter det, skulle jag upprepa det tusen gånger till. Jag började studera den judiska frågan sedan jag började studera världen. Vart man än vände blicken fann man en jude: pressen, bankerna, energibolagen, oljan... När man studerar den universella historien lägger man märke till den tillfälliga detaljen att från Egypten till den romerske pretorn, via kejsare, ryska tsarer, rumäner, engelska, spanska eller franska erövrare, fann man en episod av fördrivning av juden. Analysera fakta utan ideologiska fördomar, ta bort ögonbindeln och du upptäcker bara ett namn "Juden".

DA: Så hur skulle du definiera dina politiska åsikter totalt sett? Är du falangist eller mer i riktning mot Francisco Francos position?

Isabel Medina Peralta:

Jag är nationalsocialist. Först började jag min politiska karriär i Falangen på grund av min hängivenhet till Ramiro Ledesma Ramos och i tacksamhet för José Antonios och våra stupades uppoffringar. I den nya Falangen hade jag många ideologiska skillnader, eftersom jag var en "jordblå" enligt mina partikamrater (en metafor för den bruna skjortan). Den blå skjortan var partiets skjorta och representerar arbetarklassens seriösa och proletära anda, och jag bestämde mig för att bära den i talet, för det första på grund av den välgrundade principen om enhetlighet, eftersom jag i ett atrium eller på sista raden är ytterligare en soldat och inte förtjänar några som helst distinktioner. För det andra, för att under de falangistiska soldaternas Wehrmachtuniform skymtade det blå som påminner om vår nation och dess ärorika historia, som deras hymn säger "ära åt det hemland som visste hur man följer solens väg över det blå havet", och som erövrade hela världen.

Trots detta är min lära rent nationalsocialistisk och jag lyder bara gudarnas eller Hitlers order, så varje nytt parti som vill kasta bort eller "späda ut" dess väsen som om det vore dåligt, varje "fjärde politisk teori" presenteras för mig som ett ideologiskt övertramp och ett mycket allvarligt fel för vanära mot gudarna.

DA: Personligen tycker jag att bakgrunden till det spanska inbördeskriget 1936-1939 är ett bra exempel på den situation som alla länder i västvärlden befinner i idag, och bara av den anledningen tycker jag också att det är synd att historien om det spanska inbördeskriget fortfarande är sällsynt för många människor utanför Spanien. - Vad är er åsikt om detta ämne? Anser du att omständigheterna kring de massiva politiska spänningarna mellan vänster och höger som senare ledde till det spanska inbördeskriget (på något sätt) liknar den nuvarande situationen i ?

Isabel Medina Peralta:

Mitt svar på denna fråga gavs redan av Jose Antonio, Primo de Rivera, tidigt på morgonen då han avrättades: "Jag önskar att min död var den sista spanska blodsutgjutelsen i inbördeskrig, jag hoppas att det spanska folket, som är så rikt på goda och älskvärda egenskaper, finner fred och ett hemland med bröd och rättvisa". Men om man ser situationen ur en praktisk synvinkel, så har det spanska folket sällan varit överens med varandra. Vi förlorade vårt imperium delvis på grund av den judiska finansiering som de engelska skeppen fick, delvis på grund av intern oenighet. Orsaken till vårt solimperiums fall är inget annat än intern desorganisation och brist på harmoni. I dag kan vi se likheter. Proklamationen av den andra republiken var inget annat än liberalismens och individualismens triumf över vårt folk. Ibland till vänster, ibland till höger. I dag kan vi se dessa unkna och smaklösa idéer materialiseras i "Partido Popular" och i PSOE (ett parti som redan fanns i det politiska landskapet på 30-talet).

Utanför dessa två skikt, som för varje dag blir mer homogena med varandra, måste vi förena resten av idéerna och metoderna. Det är så Vox och Podemos uppstår. Partier som liknar Mateo Salvini's liga eller AFD i Tyskland och dess följaktligen motståndare. Men hur är det med den verkligt radikala vänstern? Och den fanatiska nationalism som fanns i Falange? Det finns ingen plats för dessa partier eller idéer i dagens demokrati. Vår tid präglas av en barnslig universalism, en total avsaknad av värderingar och idéer och ett fall i den kollektiva moralen. Vi måste bryta denna situation och omvandla dessa dekadenta värderingar, för detta behövs inget mer än fanatism, och fanatism saknas i dag.

DA: Vilka är de största problemen i ert land?

Isabel Medina Peralta:

Spanien är inte längre en suverän nation, nu är det en liten del av det konglomerat som utgör Europeiska unionen, och i ännu högre grad den globaliserade världen. Därför ligger Spaniens problem inte i vårt eget territorium, utan i dess underkastelse under utländska makter.

Även om det inte är lika uttalat som i London eller Paris är det ett påtagligt problem som fortskrider i en destruktiv takt och hotar den naturliga ordningen, världens polykromi och all den skönhet som Spanien, som nation, samhälle och folk, skulle kunna tillföra världen. Studier från det nationella statistikinstitutet visar att det bara är i Almería som man kan registrera 58 000 illegala invandrare i små båtar. I Barcelona finns det redan ghetton, förorter som verkar vara lämnade åt sitt öde och som liknar en resa på hundratals kilometer till ett vidrigt hörn av Afrika. Detta kan leda till att våld, brott och vandalism ökar, men det är inte exakt det underliggande problemet. Vilt beteende kan mycket väl åtgärdas genom deportation. Vi kan inte inrikta vår diskussion på denna typ av beteende, utan vi måste tvärtom öppna ögonen och inse att även den mest ärliga marockan kommer att ha sina fem eller sex barn här, att de föds på nationellt territorium och kommer att ha både spansk dokumentation, barn som kommer att kunna rösta och besluta, och de kommer att genomföra sin kultur som varken är spansk eller europeisk, i ett redan ockuperat territorium som bara kommer att finnas kvar som ett minne i en historiebok, som den nation erövrade Amerika

eller skrev Don Quijote. Det är vad som händer idag, glupskt, avancerar och krossar allt som är vackert och lämnar resterna av den vita, civiliserande och kreativa rasen att ruttna i solen som ett lik. Invandringsproblemet åtföljs av låga födelsetal i mitt land, som inom EU är ett av de länder som har lägst födelsetal. Spanjorerna överges till hedonism, till den mest absurda individualism eller strömningar som feminister eller homosexuellt mode, vilket gör den naturliga förnyelsen av rasens väv nästan omöjlig.

Å andra sidan den ekonomiska otryggheten, bristen på infrastruktur, den militära förlägenheten och kontrollen av utländska makter med militärbaser på vårt eget territorium, bristen på en stark armé och inte en lista med sepoys i Natos tjänst. Alla dessa problem samexisterar i skuggan av det som en gång kallades Spanien. Men vi måste gå till kärnan. Det är juden som destabiliserar de underutvecklade länderna och styr invandringsvågorna till Europa, det är han som förbereder de civiliserade folken för deras invasion med sitt humanitära och toleranta språkbruk, som bedrar kvinnorna för att beröva dem deras största dygd, som distraherar människan och gör henne svag, som destabiliserar ekonomin och skapar sammansatta och onaturliga intressen. Det är detta som är problemet, om man tog bort den kontroll som den internationella judenheten utövar över Spanien och som kväver vårt folk till döds, skulle civilisationen återställas. Det är juden som bär skulden.

DA: Vad är er inställning till den (påstådda) Europeiska unionen (EU)

Isabel Medina Peralta:

Richard Kallergi utarbetade en plan i början av 1920-talet. Denna plan kallades "Pan-Europa" och bland dess maximer måste vi i bokstavlig mening lyfta fram följande föreskrift: "De vita raserna i Europa måste förstöras och ersättas av en ny ras av negroider - eurasier som är fogliga och lätta att dominera." Judendomens vitala maxim är att dominera och underkuva världens nationer för att verkställa sin guds ord, den "ädla rasens" kontroll över världen. Denna ädla" ras är inte som de afrikanska eller mongoloida raserna, passiva, harmlösa och nyttiga raser i naturlagens polykromi, tvärtom är den judiska rasen destruktiv, parasitisk och skadlig. För att kunna utöva total kontroll över ett mer eller mindre omfattande territorium måste man skapa uppsättning gemensamma lagar, några globala ideologiska föreskrifter, ett identiskt monetärt system. De gjorde det redan i Rom, och de försökte fortsätta på det sättet tills en österrikisk målare satte stopp för det. Efter, i Gotterdammerung, hade Europa slut på ljus, utan en guide, och det var dags att genomföra den plan som Kallergi redan hade tänkt ut. Flaggan designades av honom (de tolv stjärnorna representerar Israels tolv stammar), och hans maximer var universalism, konsumism och individualism. Den stora majoriteten av länder som har bidragit med något till världen domineras; de civiliserande folken, den kreativa rasen, under samma symbol och valuta underkastade dollartransaktionen och det federala reservsystemet.

Det är sant att varje land kan ha sina egna lagar, men enligt dess konstitution kan de inte gå emot Europeiska unionens maximer. När det gäller Spanien, som har vår tidigare konstitution, har den behövt ändras. Vårt rättssystem måste också anpassas till den lagstiftning som genomdrivs från Bryssel. I september tillämpades till exempel en ny lag till skydd för judendomen i enlighet med IHRA. Med andra ord är Europeiska unionen ett organ

som är främmande för Europa, dess särskilda geni och dess etiska system. Den är en del av sjukdomen.

DA: På tal om EU: I mars 2022 kontaktade den spanska polisen polisen i Förbundsrepubliken Tyskland (FRG) angående din resa till Tyskland. Därefter visiterade de honom på flygplatsen i Frankfurt/Main, och efter det inledde de ett rättsligt förfarande på grund av det påstådda "främjandet av NS-propaganda". Den här händelsen skapade rubriker i både Tyskland och Spanien på den tiden. Hur slutade det rättsliga fallet för dig?

Isabel Medina Peralta:

Jag frikändes och mina tillhörigheter återlämnades i september. Min advokat kämpar nu för att få ersättning. Efter den händelsen åkte jag tillbaka in, fast med buss, och levde i flera månader under namnet "Francesca Rienzi", en italiensk konststudent vid Florens universitet. Situationen blev dock mycket mer komplicerad efter en resa till England, där jag greps på Manchesters flygplats med stöd av antiterroristlagen. Efter att ha hållits kvar i 6 dagar i det brittiska landet utan mobiltelefon eller dator lämnade de mig ensam. Då reste jag till Belgien, varifrån jag skulle bestämma mitt öde. Det fanns en Interpol-order om att söka och spåra mig. Jag visste att jag var tvungen att återvända till mitt land och vänta på att situationen skulle lugna ner sig. Men hade ett åtagande gentemot mitt parti i Tyskland och mina kamrater, och jag var tvungen att vara konsekvent med vad jag predikade. Jag tog en buss, och efter en resa på många timmar kom jag fram till Tyskland. Jag gick till demonstrationen och gjorde min plikt. Efter några veckor, när jag satt i en kafeteria framför en vacker gotisk katedral och läste, fick jag ett samtal från mitt arbete och ett annat från mina grannar: polisen letade efter mig. Jag försökte åka därifrån, men polisen hann ifatt mig på kort tid eftersom de hade min telefon geolokaliserad och de stängde av in- och utfarterna till staden där jag mig.

En lag från 1947 hade tillämpats på mig, och för första gången i den tyska förbundsrepublikens moderna historia utvisades en medborgare i Europeiska unionen permanent utan att ha begått något brott eller ens ha ställts inför rätta. Enligt förbundsrepubliken ansågs det vara ett verkligt hot mot den demokratiska ordningen i landet. En 20-årig flicka som anses vara den största faran för ett av de starkaste länderna i Europa? Ja, för att de är rädda, de är vana vid att förbjuda och att nämnda förbud respekteras av rädsla, men som jag skrev under och svor i mitt polisuttalande: "*Min heder är lojalitet.*" Jag kommer att kämpa för Tyskland, för Europa och för minnet av Adolf Hitler som de första kristna gjorde, med en fanatism som driver dig att omfamna döden med ett leende på läpparna. I dag arbetar förbundsrepubliken med resurser och överklaganden till Europadomstolen för att förbjuda mig fri rörlighet genom Schengenområdet (en rättighet som ingår i avdelningarna 1 och 2 i fördragen om Europeiska unionen och om de mänskliga rättigheterna). Jag önskar dem lycka till.

DA: Vad anser du om den politiska situationen i Tyskland (i dess delar: Förbundsrepubliken Tyskland, Förbundsrepubliken Österrike och Luxemburg)?

Isabel Medina Peralta:

Det är en ockupationsregim, både militärt, ekonomiskt och rättsligt. Det konglomerat av dokument som utgör konstitutionen fokuserar på vad de anser vara landets största problem: nationalsocialismens frammarsch. De strävar efter att förbjuda allt, symboler, historia ... men framför allt strävar de efter att kämpa mot sanningen. De vill förminska och underkuva en av de mest kapabla raserna i mänsklighetens historia. De vill få dem att glömma vad det är att vara tysk, att inte producera kulturellt, vetenskapligt, teoretiskt. De vill beröva dem deras speciella karaktär och reducera dem till ett svagt och sjukt folk utan personlighet eller identitet. Tyskland är inte suveränt och styr inte sig självt; Tyskland är ett slavarnas land, och för att omstörta detta behövs en folklig revolution inom ramen för internationellt samarbete. Nationalsocialisterna i hela världen är skyldiga Adolf Hitler detta.

DA: Spanien, som är en av Europas gränser i just detta område, var ett av de största offren för massinvandringen och "flykting"-krisen 2014/2015. Finns det fortfarande mätbara effekter av denna historiska kris? Hur är det med situationen på spanskt territorium i Nordafrika?

Isabel Medina Peralta

Naturligtvis, ja, många av dem lyckades bosätta sig. Problemet är inte så mycket den ekonomiska kostnaden, även om den är mycket hög och magnifikt överlägsen de statliga pengar som satsas på moderskap, konst eller forskning och utveckling; utan rasmässigt, eftersom samexistensen av biologiskt olika element inte är möjlig. Deras seder, etik eller kapacitet är väsensskilda från våra och de kommer alltid att vara skadliga element utanför sina naturliga territorier, eftersom det destabiliserar och hindrar vårt samhälle. Om vi redan talar om rasblandning, rasförskjutning, så måste vi bestämma oss för att det är ett problem som måste utrotas så snart som möjligt, eftersom ett förstört grannskap kan repareras, men blandat blod tar generationer och århundraden att harmonisera igen, och även på det sättet skulle det aldrig komma tillbaka till det första objektet.

DA: Hur är det med den nya massinvandringen och "flykting"-krisen? Påverkas Spanien av detta på samma sätt som andra länder? Om så är fallet: på vilket sätt?

Isabel Medina Peralta:

Det är något katastrofalt och vi måste göra en meditationsövning här. Vi måste förstå att dessa män representerar människoliv och att de kommer hit på egen risk när de flyr från en konflikt eller från omständigheter som inte alls är gynnsamma för livet. De är inte de skyldiga, även om de kommer till Europa och många av dem begår brott och orsakar terror. Vi måste förstå att dessa människor inte är kapabla att förstå världen som vi förstår den, vår kultur och vårt civiliserade beteende kan inte krävas av dem. Vi kan inte kräva av dem att de i stället för att slåss och bilda gäng ska ta upp ett piano och framföra en serenad. Vi kan inte och bör inte göra det eftersom de inte är vi. Vad vi måste göra är att bevara världens skönhet, surmaernas stamdanser, masaiernas riter och Botticellis skulpturer eller Wagners operor, eftersom allt detta utgör världens polykromi, mångfaldens rika skatt. För att detta skall kunna existera måste alla vara på sin plats, i harmoni med sin miljö och sitt samhälle, för om de förs

in i Europa kommer de aldrig att bli européer och kaoset kommer att bli påtagligt. Vi måste därför, för att utrota problemet invandringskrisen, gå till dess kärna, peka ut det som skapar krig i dessa länder, som skriver "Refugees Welcome" på dörrarna till Europa och skryter med den naturliga konflikt som denna samling raser orsakar. De är människor och arisk vänlighet bör hjälpa dem, i deras länder, att bekämpa roten till problemet.

DA: Är den massiva invandringen ett hot mot spanjorerna? Om är fallet: på vilket sätt

Isabel Medina Peralta:

Det är ett hot i form av den destabilisering som de utgör. På det ekonomiska planet får de till exempel statligt stöd som tas ur skattebetalarnas ficka och som inte är avsett att reparera till exempel den vackra arkitekturen i våra städer. Det är ett hot genom att de accepterar jobb med ovärdiga löner som en spanjor som inte får stöd och som lever lagligt, betalar sin skatt och sitt hem, inte skulle kunna överleva med, och därför devalverar arbetsgivaren lönerna och spanjoren har inget annat val än att acceptera den ovärdiga lönen tack vare lagen om tillgång och efterfrågan. Men det största problemet ligger i förlusten av vår etnokulturella identitet, vår naturliga miljö och principen om ett homogent samhälle där dina problem är din grannes problem.

DA: Vad är lösningen för att få slut på denna kris med massiv invandring och "flyktingar" för Spanien och resten av Europa?

Isabel Medina Peralta:

Vi måste kämpa mot storfinansens, mot det internationella judiska styret och dess etablerade system, göra de infödda medvetna om att det inte är vårt ansvar att ta över och att medkänsla inte är att förneka sitt eget liv. Få era bröder att inse att de inte är som vi, att människor, liksom alla andra arter, uppvisar tydliga och oförsonliga skillnader och att kärlek till raser inte innebär att man blandar och förstör dem, utan snarare att man är rasist och kämpar för renheten och bevarandet av densamma. Rasism måste ses som en naturlig och positiv etik, och därför måste rasister vara exemplariska och inte låta sig ryckas med av det absurda beteendet att kalla en svart person för "apa" på gatan, eftersom han inte är en apa. Vi måste alltid agera föredömligt och rättvist och vara den överlägsna rasens försvarare, representanter och väktare. Aryern måste vara ljuset för resten av världen.

DA: Driver den nuvarande flyktingkrisen på rekryteringen av medlemmar och/eller inflytandet/den politiska kraften hos nationalistiska organisationer i Spanien?

Isabel Medina Peralta:

För några månader sedan inträffade en våldsam episod i Ceuta och Melilla: 9 000 invandrare korsade gränsen med våld, misshandlade poliser, ockuperade hus och våldtog kvinnor. Vid den tidpunkten verkade det som om det fanns fler nationalistiska än i SS, men efter ett par tweets skingrades dessa människor och man kan inte räkna med att de skulle organisera en grupp skulle åka till krisens fokus för att bekämpa den. Allt som behövs för att "trigga" dessa

människor är en våldshandling som väcker hat och avsky, och detta är ineffektivt eftersom hat inte leder till beslutsamma handlingar. Det är nödvändigt att förstå klart och tydligt, med rättvisa, att kampen mot dem inte får vara en handling som drivs av hat utan av kärlek till ditt folk och din familj och till världens ställning. Endast män som förstår detta kommer att vara villiga att ge sina liv.

DA: Hur stark är fienden i ert land?

Isabel Medina Peralta:

Tydligen är problemet inte lika allvarligt som i andra europeiska länder. År 1492 fördrevs judarna från vårt kungarike och vi lyckades bli det största imperiet i modern historia. Men även om vi inte har samma problem som Ukraina, Tyskland, Rumänien eller Polen har, så har vi och har haft ett allvarligt problem. Judarna finns alltid där, det räcker inte att bara fördriva dem från vårt land eller att tvinga dem att konvertera (som man gjorde under inkquisitionen) eftersom "de är mästare på lögn" och de bosätter sig igen, dolda men på strategiska platser. Den vanligaste typen av judar i Spaniens historia var inte ashkenazierna, som var en skam för våra europeiska bröder, utan sefarderna: en mindre högljudd judisk typ som inte var så intresserad av politik och blodiga revolutioner. Han var en kulturell jude som redan förberedde den "svarta legend" som är så utbredd om vårt folk. Han är en inflytelserik jude som tar plats i regeringar och byråkratiska organ, som blir rådgivare åt en kung eller en republikansk president. Franco hjälpte i hög grad den internationella judenheten att etablera sig även i Spanien, genom att acceptera dess lån och ge eftergifter.

Nu har Spanien samma judiska inflytande som resten av Europa, eftersom det inte finns några nationella företag. Dess valuta är också euron och den är underkastad ränta och judisk skuld; energisystemen ägs inte av huvudleverantörerna utan har Jahves varumärke inskrivet i deras efternamn. Den film eller press som konsumeras är också judisk. Vi är en del av världen och världen har i dag en ägare.

DA: Ditt politiska arbete har redan väckt många kontroverser, särskilt på grund av de starka påtryckningar som den internationella sionismen utövar. Fick/får detta några konsekvenser för dig i ditt dagliga liv? Om så är fallet, vänligen förklara. Förklara också för våra yngre läsare hur man hanterar förtryck.

Isabel Medina Peralta:

Ja, jag skulle lura mig själv om jag förnekade det. En politisk soldats väg är ingen dans på rosor, den är inte rolig eller behaglig; den innebär ständiga uppoffringar. Innan jag blev en välkänd figur i kampen sparkade min far ut mig ur huset på grund av mitt militanta engagemang. Jag har förlorat vänner och släktingar, och det är naturligtvis mycket svårt att upprätthålla en romantisk relation under mina omständigheter. Jag har blivit avskedad från jobb och nekad kontrakt bara av ideologiska skäl. Jag blir ofta frihetsberövad utan anledning, jag kan inte resa (och om jag reser till länder där jag får komma in måste jag kvarhållas i flera dagar i tullen), jag har pågående rättegångar och i en av dem begär de att jag ska dömas till tre års fängelse för en demonstration som anordnades i samband med en marockansk

migrationskris. I februari 2021 blev jag betraktad som terrorist av flera länder i Europa... Men ärligt talat, även om det naturligtvis är viktigt för mig och påverkar mig, accepterar jag dessa konsekvenser med glädje eftersom jag vet att jag kämpar för en sak som är större än mitt eget liv.

Mitt personliga råd är att unga militanter som fortfarande är i tid försöker att inte förlora stödet från sin familj och sina barndomsvänner, eftersom vi inte får överge den delen vårt liv eftersom vi kämpar just för att bevara och stärka den. Om det är omöjligt så varsågod, vi måste vara stoiska och göra vår plikt. Vi måste betrakta oss själva som obetydliga individer och förakta våra nöjen och vår lyx, men samtidigt värdesätta oss själva som källor och bålverk för en odödlig idé: tack vare oss hålls nationalsocialismens låga vid liv.

Du måste vara fanatiker, fanatism flyttar berg och vår vilja måste vara obrytbar: Lika hård som våra marmorörnar och lika lätt som vår flagga; Du måste lära dig att offra.

DA: ZOG försöker också "avplattforma" dig (få bort dig från politiken eller få dig åtalad) Hur hanterar du det?

Isabel Medina Peralta

Det är en naturlig konsekvens som jag antar som en del av den väg som jag har bestämt mig för att följa.

DA: Har du några projekt/planer för framtiden?

Isabel Medina Peralta:

Fortsätt att träna, studera, läsa, undersöka, bidra kulturellt med skrifter och handlingar ... etc. Jag arbetar för närvarande på en bok som jag hoppas kunna ge ut inom kort. Mina planer för framtiden är inget annat än att fortsätta kämpa för våra idéer, utan vila. I en människas kamp finns det två poler som vi inte får bortse från, Siegfried och Godmund: örnen och ormen, kontemplation och handling. Utan en doktrinär grund kan man inte genomföra beslutsamma åtgärder, och utan åtgärder är idéer inte värda mer än att samla damm på en hylla. Mer specifikt förbereder jag mig för att kunna genomföra det som den tyska republiken verkade ana i sitt utvisningsdekret: Nationalsocialismen som en stor jätte organiserad i hela Europa och i systerländerna. Jag har föreslagit att jag ska kämpa för att nationalsocialismen ska bli laglig igen och ses för vad den är, en doktrin som måste förändra vår tids framtid.

DA: Vill du rekommendera någon litteratur? Om ja: vilka böcker?

Isabel Medina Peralta:

Jag rekommenderar starkt engelskspråkiga nationalsocialister att anstränga sig för att översätta spanska verk eftersom de är omätligt rika. Jag rekommenderar att ni översätter och publicerar "La Conquista del Estado" och "Fascism in Spain?" av Ramiro Ledesma Ramos i ert land. Jag rekommenderar också läsning av "Nuestras Ideas" av Ramon Bau, en idealisk

text för att introducera nya kamrater till vår världsbild. Å andra sidan anser jag att för att vara nationalsocialist och verkligen förstå vad det innebär, måste den unge militanten först känna till verk som Iliaden, som jag betraktar som "arernas bibel", liksom riddarromaner, Faust, de viktigaste Wagner-intrigerna ... etc. Först måste man veta vad det innebär att vara europé (i Europa eller i Amerika) för att kunna kämpa för sin ras. Slutligen, det viktigaste, det som inte korrumperas eller överträds av vår tids vindar. Hörnstenen i våra idéer, MEIN KAMPF och Führerns tal, samt de viktigaste böckerna från partibiblioteket, som "Manifestet mot ocker och ränteslaveri" av Feder.

DA: Tack för intervjun. Fortsätt med det goda arbetet. Segern är vår! Lägg gärna till några avslutande ord till läsarna.

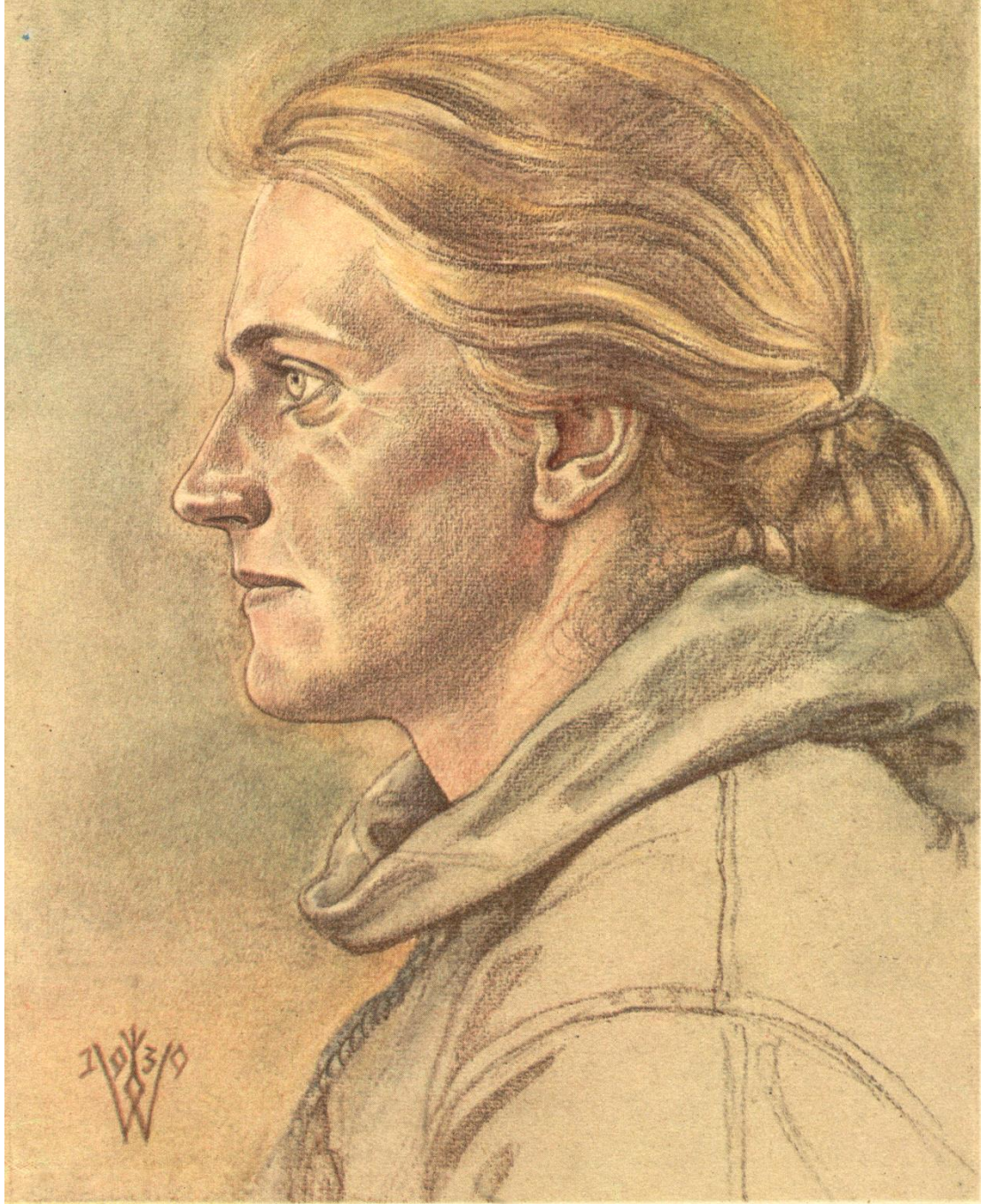
Isabel Medina Peralta:

Jag vill tacka er för det berömvärda arbete ni gör med publiceringarna i er tidning, liksom för ert intresse av att känna till min nations historia och ge mig utrymme att avslöja de problem som kväver mitt land och min kontinent.

Segern kommer att bli vår och det tusenåriga imperiet kommer att triumfera.

Heil Hitler!

Gertha Mignott - Bdm-Obergauführerin von Tirol und Vorarlberg - illegal Führerin v. Jausbrunn

Varför jag är en "nazist"

Författaren till denna artikel rekryterades av NSDAP/AO i början av 2014 och blev omedelbart en mycket värdefull medarbetare. Denna nationalsocialistiska kamrat spelade en nyckelroll i vårt videoprojekt under våren 2014, vilket i sin tur möjliggjorde utvidgningen av *NS NEWS BULLETIN* följande vår.

Ingen är mer förvånad än jag över att i ett sent skede av livet ha konverterat till en ideologi som har blivit så förtalad att den allmänt uppfattas som det mest ondskefulla tankebrott som finns och som har skapats av den mest ondskefulla människa som någonsin funnits på jorden, nationalsocialismen och Adolf Hitler.

Jag har under hela mitt liv varit en hängiven anhängare av sanningen, var den än må finnas och i vilken form den än må ta sig. Detta har lett mig in på en del intressanta vägar i livet. Ibland har dessa vägar blivit utskälda av familjemedlemmar som inte varit så ärliga i sina affärer och som verkligen gjort det allt svårare att arbeta i en värld som blir alltmer korrupt och själlös. Jag har äntligen kommit till en punkt i livet där jag är i en ålder och i ett fysiskt tillstånd där arbete är omöjligt, men den skinande sanningen, i all sin härlighet, finns fortfarande kvar i mig och i de handlingar jag väljer att utföra. Jag har funnit den vara en värdig och trogen följeslagare genom livet.

En sak som jag har upptäckt om sanningen är att även om den lever i ett hjärta, så dör den inte. Det krävs inga speciella stöd och komplex av lögn och subterfuges för att inte bara existera, utan trivas och blomstra. Faktum är att inget rättssystem och inga lagar kan anses vara livskraftiga utan den. I grund och botten har den egenskaper som eld och luft, jord och vatten. Den liknar i mångt och mycket en naturkraft, men den finns i människans hjärta. Omvänt är varje fiende till sanningen i slutändan dömd, bara den rena mängden energi som krävs för att dölja den är ohållbar på lång sikt. Sanningens tjänarinna är "oavsiktliga konsekvenser", även känt som "homeostas", en annan naturkraft. I det större perspektivet måste sanningen och verkligheten som den är råda.

Nationalsocialismens grund är de oföränderliga naturlagarna, och sanningen är därför av ovärderligt värde eftersom den endast kan definieras av dessa lagar. Vår förståelse av sanningen förändras endast om vi har haft fel om naturlagarna. Den vise mannen eller kvinnan reviderar således sin uppfattning om sanningen så att den överensstämmer med hans eller hennes observationer av naturen. När dessa uppfattningar är korrekta och i linje med dessa krafter kallar vi dem för omistliga sanningar. När vi gör fel är vi skyldiga att ändra oss i enlighet med detta eller drabbas av de konsekvenser som är avsedda för dem som förnekar naturen och livet.

Jag, liksom de flesta människor i dag, utbildades av det marxistiskt kontrollerade offentliga utbildningssystemet. Denna fanatiska anti-liv och anti-natur, och per definition anti-sanning, och falska religion är en mänskligt skapad demon som kräver enorma mängder energi i form av mänskligt stöd för att existera. För att gå emot själva livets och naturens strömningar krävs enorma mängder mänsklig förnekelse, rädsla och lögn. Ett sådant system måste med nödvändighet vara ineffektivt och ha mänskligt utformade konsekvenser som fruktas mer än döden själv. Endast medelmåttighet kan finnas kvar. Alla system som bygger på verkliga meriter är i sin anda en motpol till detta monster. Jag fann mig själv i grunden helt oförenlig med sådana lögn och undanflykter.

Myten om att majoriteten stöder denna sanningsfientliga, meritfientliga och livsfientliga koloss håller många människor i tyst medverkan. De allra bästa inom idrott och skola i vår ras vet att något är fruktansvärt fel eftersom de är i en position att se det tydligast. Idag straffas de bästa. I morgon kan de bli uttagna och skjutna. Att ifrågasätta denna av människor påtvingade ordning är oförlåtligt, men ändå oundvikligt för de bästa av sinnen. Det är inte svårt att se att världen på något sätt har vänts upp och ner. Fel har blivit rätt. Framtidens dystopi är över oss.

När ett ifrågasättande sinne som mitt konfronteras med vad det har fått höra är ren ondska i nationalsocialismen och verkligen undersöker det - säg att det läser *Mein Kampf* och inte finner en galnings härjningar, utan de väl avvägda observationerna av ett briljant politiskt sinne, kan det bara undra vilka andra lögner som har berättats. Om man tittar djupare i den tidens nyhetsfilmer ser man ett rent och välordnat nationalsocialistiskt samhälle som är lyckligt och fruktbart. Den största av alla onda män som vandrat på jorden gömmer sig inte bakom skottsäkra sköldar, utan går fritt bland människor som är strålande glada och friska. Hans självförtroende är påtagligt. Detta står i skarp kontrast till vår tids elände och de politiker som ljuger och gömmer sig bakom sköldar och bara gör kontrollerade framträdanden i manusstyrda miljöer.

Och att tro att det här är vad de allierade brandbombade? Verkligen?! Det förbluffar och stöter bort sinnet.

En seriös granskning av judefrågan avslöjar en utomjordisk kabal som i egenskap av en liten minoritet verkligen kontrollerar media och finans, liksom alla andra maktmedel, och som kontrollerar även oppositionens synpunkter! Man kan bara dra slutsatsen att Hitler bara var skyldig till att ha kopplat loss sig från dessa intressemakters slaveri och till följd därav njutit av några ljuva år av frihet och utbrett välstånd. Endast ett judiskt lett världskrig kunde förstöra ett fritt folks kraftcentrum och sedan propagera för dem som "onda" för all framtid. Slutmålet är säkerligen att göra all form av motstånd olagligt, betrakta det som antisemitism och straffa det med döden, precis som det gjordes förra gången de hade fullständig makt under den judiskt ledda röda terrorn. En närmare undersökning av frågan avslöjar ett komplex av lögner och grundlösa anklagelser som är häpnadsväckande i sin omfattning och sitt djup. En tänkande person som har full kontroll över sina förmågor kan bara komma till den rationella slutsatsen att ytterligare motstånd är obligatoriskt om sanning, frihet och välstånd någonsin ska bli det germanska folkets födslorätt igen.

Drömmen om frihet och välstånd och ett liv i harmoni med naturen är inte en omöjlig dröm. Det är den enda dröm som finns. Det som är vår plikt i dag är att lära våra ungdomar denna sanning och ingjuta i dem kunskapen om att sanning och frihet inte bara är möjliga utan värda att kämpa för på det mest intelligenta och effektiva sätt som är möjligt och ja, i slutändan värda att dö för. Att hålla sanningens kärna vid liv är den mest omstörtande och livsbekräftande åtgärd som kan vidtas. Stöd meritbaserade system när och var du än kan. Stöd ren vetenskap, stöd skönhet och balans, stöd naturen, stöd sann rättvisa framför hämnd, stöd yttrandefrihet och stöd sanningen. Stöd din ras på alla sätt och närhelst det är möjligt. Genom dessa handlingar håller du liv i en eld från vilken alla andra goda saker kan spira. Att hålla minnet av Tredje riket vid liv är den rikaste källa till återuppbyggnad av det som har gått förlorat som finns. Stöd arbetet med att hålla *Mein Kampf* och andra viktiga nationalsocialistiska skrifter tillgängliga. Förvara papperskopior i era bibliotek och diskutera dessa när ni kan. Med tiden är det oundvikligt att de återigen kommer att tas upp av de medvetna människorna i vår ras. Alla saker kommer igen i sin tid.

Denna tro på sanning och frihet kommer aldrig att dö förrän den sista av oss har försvunnit från jordens yta. En sådan jord kommer inte att vara lämplig att leva på för någon ras, än mindre för

vår. Men tills denna tid har kommit är det vår plikt att fortsätta att sträva vidare. Låt sanningens ljus lysa upp din väg. Naturen är en ostoppar kraft. Anpassa er till henne och framtiden är vår.

Janina M. Lauck: En nationalsocialistisk hustru

Klockan 05:45 den 9 februari 2020, en söndagsmorgon, fick jag ett inte oväntat telefonsamtal från hospice. Min fru Janina hade gått bort. För bara en minut sedan.

De flesta människor vet inte mycket om henne.

Jag hade alltid medvetet försökt hålla henne borta från rampljuset.

Håll henne säker.

Janina föddes i Chicago den 5 maj 1950. Hennes föräldrar hade flytt från Litauen i slutet av kriget för att undkomma kommunisterna. De talade litauiska i hemmet. Trots att Janina föddes i USA lärde hon sig inte engelska förrän hon började på dagis.

Jag träffade Janina första gången i hörnet av 72:an och Fairfield. Jag var på väg tillbaka från Tyskland, där jag hade varit försvarsvittne vid den berömda Bückebugrättegången efter att ha fått tillfällig immunitet mot arrestering.

Denna vackra före detta litauiska tv-modell var också en god kock. Och pro-NS!

Vi blev snabbt vansinnigt förälskade, förlovade oss och gifte oss året därpå. (Hon hade redan tackat nej till fririer från två miljonärer).

Under tio år bodde vi i Marquette Park och jag blev marknadsförare. (Tack vare utmärkta medarbetare i Lincoln kunde jag fortsätta mitt politiska arbete trots avstånd och anställning).

Janina levde större delen av sitt liv i det litauiska samhället i Marquette Park på Chicagos sydvästra sida. Denna stadsdel gjorde hårt motstånd mot den svarta invasionen.

Marquette Park var också ett nationalsocialistiskt fäste!

Den mäktige borgmästaren Daley Senior i Chicago lovade en gång offentligt att stänga "nazisternas högkvarter". Men sedan sa hans egna distriktschefer att detta skulle kosta honom för många röster. Så han backade!

Jag deltog personligen i ett vit makt-möte i Marquette Park med 5.000 personer enligt polisens uppskattning. De allra flesta var för partiet. Hundratals bar vit makt-t-shirts med en enorm hakkors. (De närvarande journalisterna var livrädda. När folkmassan började vända sig mot reportrarna ingrep en kamrat för att rädda dem).

Trots heroiskt motstånd föll grannskapet så småningom för inkräktarna.

Janina och jag var tvungna att åka.

Hennes hjärta var krossat. Och återhämtade sig aldrig helt.

Jag vet att det kan verka svårt att tro, men det är inte desto mindre sant:

Det var inte alltid lätt att vara hustru till en välkänd nationalsocialistisk aktivist!

Upp- och nedgångarna i livet tenderar att vara lite mer extrema.

Janina led.

Väldigt mycket.

Men hon höll ut.

Janinas fysiska kropp är nu aska.

Men Janina själv lever vidare.

I mitt hjärta

I hjärtat på alla oss som älskar och vårdar hennes minne.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**

